

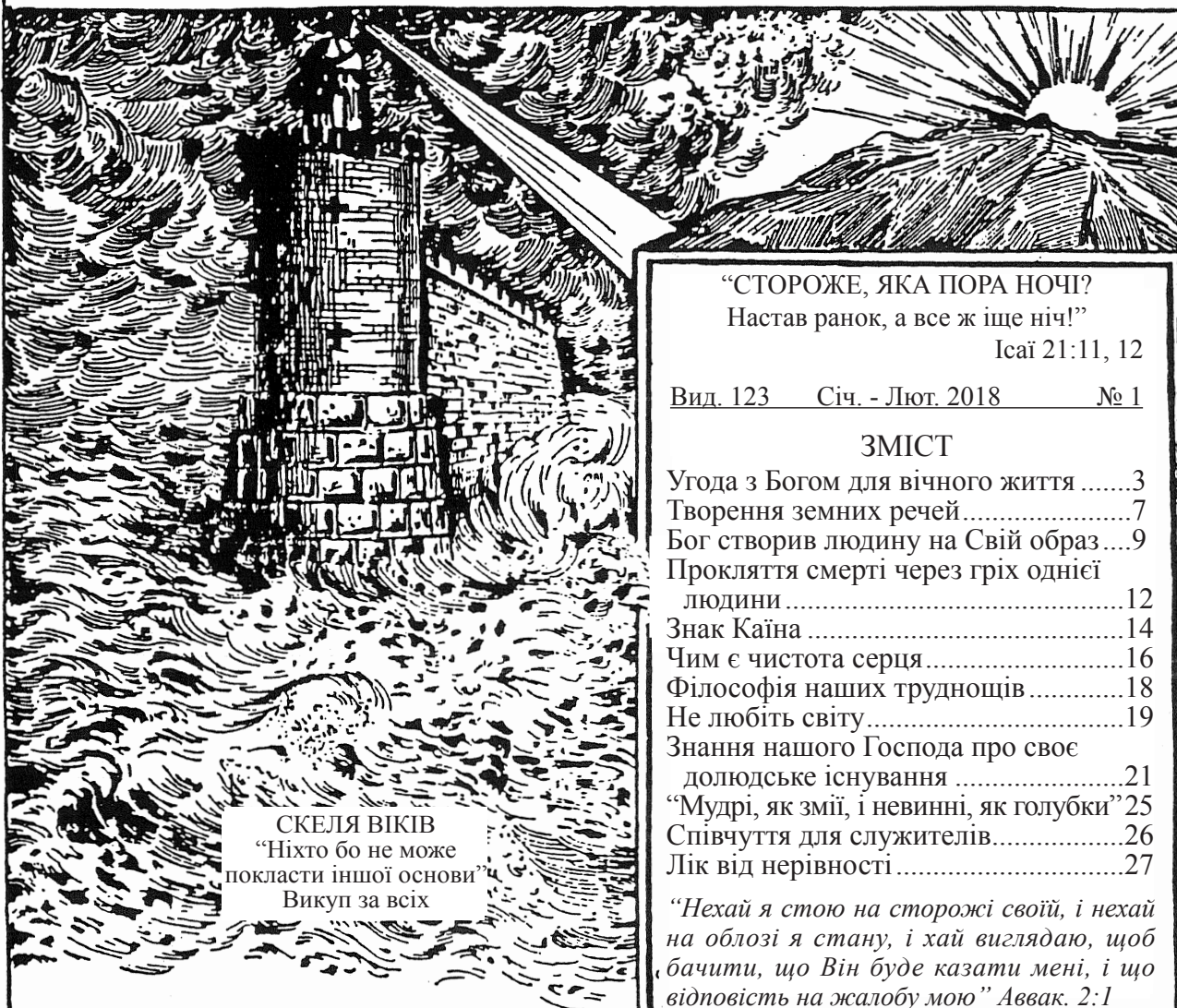

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 123   Січ. - Лют. 2018   № 1

ЗМІСТ

Угода з Богом для вічного життя	3
Творення земних речей	7
Бог створив людину на Свій образ	9
Прокляття смерті через гріх однієї людини	12
Знак Каїна	14
Чим є чистота серця	16
Філософія наших труднощів	18
Не любіть світу	19
Знання нашого Господа про своє долюдське існування	21
"Мудрі, як змії, і невинні, як голубки"	25
Співчуття для служителів	26
Лік від нерівності	27

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

УГОДА З БОГОМ ОBOB'ЯЗКОВА ДЛЯ ВІЧНОГО ЖИТТЯ

Бог не перебуває у відносинах угоди з дикими тваринами, бо для них Він не приготував жодних обітниць, хоча в цілому подбав про їхні потреби. Натомість дізнаємося, що з усіма Своїми інтелегентними створіннями Він має угоду, тобто домовленість: доки вони будуть виконувати Його волю, доти матимуть життя. Порушивши цей порядок, грішні ангели були відкинені, “збережені у вічних кайданах під темрявою на суд великого дня” (Юди 1: 6), щоб отримати остаточне покарання. Адам і Єва, проявивши непослух, теж порушили цю угоду і потрапили під вирок смерті: “Вони заповіта Мого порушили, мов той Адам, вони там Мене зрадили” (Ос. 6: 7).

Після провини Адама світ у жодному значенні слова не є у відносинах угоди з Богом. Навпаки, люди є далекі, чужі, прихоськи (Еф. 2: 11-13). Бог частково повернув Авраама до відносин угоди, але не повністю. Для народу Ізраїлю Він дав певні обітниці у вигляді Угоди Закону, щоб кожний, хто дотримуватиметься цієї Угоди, показав, що він заслуговує на Боже благословення, обіцяне Аврааму, що через нього всі племена землі повинні отримати благословення (1 М. 12: 3).

Угода Закону була дана юдейському народові; Мойсей був посередником, бо неможливо було укласти Угоду з Ізраїлем безпосередньо. Хоча ізраїльтяни не могли дотримуватися цієї Угоди через успадковані слабкості плоті, проте вона принесла їм значну міру благословення, на що звертає увагу св. Павло (Рим. 7: 7). Хоча вона підняла Ізраїль над деградацією, в яку опускалися погани, тим не менше, вона не принесла

благословення, якого вони так прагнули. Вона не забрала кари смерті, не дала їм життя.

У ясному світлі, яке тепер сяє на Божий народ, ми бачимо, що Угода Закону була тільки образом кращої Угоди, яка буде укладена з Ізраїлем після прославлення Церкви Христа; що Мойсей був тільки образом кращого Посередника; що жертви Закону були тільки образами “кращих жертв”, згаданих у Євр. 9: 23; що їхнє священство було образом Царського Священства Євангельського віку (Євр. 7: 27).

У Святому Письмі слова “угода” і “обітниця” вживаються як синоніми. Діти Ізраїлю знаходилися під Авраамовою Угодою задовго до того, як вони увійшли під Угоду Закону. Вони все ще є під цими Угодами. Св. Павло каже: “Не відкинув Бог народа Свого, що його перше знав” (Рим. 11: 2). Тоді він продовжує, кажучи, що після зібрання Вибраної Церкви з-посеред поган, Божа милість повернеться до Ізраїлю, бо вони далі улюблені заради батьків. Батьки Ізраїлю — це патріархи Авраам, Ісак та Яків. Тому юдеї знаходяться під Авраамовою Угодою (Рим. 11: 25-28).

ВІДНОСИНИ УГОДИ ІЗРАЇЛЮ ДАЛІ АКТУАЛЬНІ

Фактичні відносини угоди — це цілковито визнані відносини: не просто запропоновані чи висунуті, а досягнуті. Коли Ізраїль наблизився до гори Сінай, Бог запропонував укласти угоду з ними. Коли все було готове, Угоду укладено через Мойсея, посередника. Праця посередництва була подвійною: перша частина — кроплення Закону, що представляло задоволення

Справедливості; друга частина — кроплення людей, що представляло приведення їх до відносин угоди з Богом. У той час Угода була повністю укладена і з тих пір залишається в дії (2 М. 24: 3-8).

Бог укладав угоду з ізраїльтянами, яка мала тривати століттями. Однак вона діяла тільки один рік. Протягом першого року народ був у злагоді з Богом, однак у кінці цього часу скасування гріхів припинялося, бо кров тельців та козлів не може забрати гріха. Весь порядок був тільки образним. У кінці першого року запроваджувався День Примирення, коли складали жертви на наступний рік. Факт, що жертви Дня Примирення повторювали з року на рік, показує, що вони діяли тільки рік часу і ніколи насправді не забирали гріха (Євр. 10: 1-4).

Після Дня Примирення народ складав різні жертви. Деякі з них, очевидно, зображували тих, які віддавали себе в поклонінні Богу, показуючи, що вони прагнуть чинити волю Єгови. Інші жертви були жертвами за гріх і показували, що особи, які поклонялися Богу, розуміли, що їх поведінка містила певну міру свідомого гріха. Вимоги Угоди Закону були настільки строгими, що тільки один юдей, Господь Ісус Христос, міг виконати їх. Чому? Тому що Він був досконалий, а Закон є мірою повної спроможності досконалої людини.

Те, що ізраїльтяни були у відносинах Угоди з Богом через Мойсея, посередника їх Угоди, свідчать слова Мойсея: “І Він оголосив перед вами заповіта Свого, що наказав вам чинити, Десять Заповідей” (5 М. 4: 13). Отже, юдей зв’язаний Законом, поки він живе (Рим. 7: 1). Хоча Угода Закону не мала бути вічною постановою для юдея, все ж єдиними, які могли вийти з-під неї, є ті, які увійшли в Христа. Решта не може її позбутися. Але надходять дні, коли Господь Бог укладе Нову Угоду з ними через нового Посередника, Христа, Який допоможе їм виконувати Закон задовільним чином і звільнитися від лиховісних рис їхньої Угоди.

При кінці вавилонського полону пророк Даниїл попросив Господа пояснити пророцтва, які стосувалися його народу. Відповідь на його молитву наведена детально: “Сімдесят років-тижнів призначено для твого народу та

для міста твоєї святині, аж поки переступ буде докінчений, і міра гріха буде повна, аж поки вина буде спокутувана, і вічна правда приведена, аж поки будуть потверджені видіння й пророк, і щоб помазати Святе Святих” (Дан. 9: 24-27).

Для ретельного вивчення цього пророцтва відсилаємо читача до “Викладів Святого Письма”, Том II, розділ III. Усі ці речі мали відбутися протягом згаданих сімдесяти тижнів. З усього цього періоду часу, бачимо, сімдесятий тиждень був найважливішим, бо був тижнем, під час якого Месія мав підтвердити Угоду. У розділі III ми показали, що цей тиждень почався в жовтні 29 р. н. е. і закінчився в жовтні 36 р. н. е. — тривав від початку служіння нашого Господа до навернення Корнилія, першого поганина, який отримав Святий Дух.

ПІДТВЕРДЖЕННЯ УГОДИ ОДНОГО ТИЖНЯ

Під час цього періоду семи років Бог дарував юдеям особливу милість. На початку цього тижня років наш Господь у тридцятилітньому віці віддав Себе Богу як жертва. Це віддавання було першою рисою праці позаобразного Дня Примирення і відповідало жертві тельця в образі. Наш Господь поклав початок позаобразним жертвам, як про це каже св. Павло: “Потому сказав: «Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже». Відміння Він перше, щоб друге поставити” (Євр. 10: 9). Наш Господь тоді почав відміння образ, щоб поставити позаобраз. Це було потрібне як для початку праці з позаобразним тельцем, так і для завершення її, щоб Він, так би мовити, міг зайняти Своє місце як позаобразний Мойсей. Це Він зробив після Своєї смерті на хресті.

Багато інших рис праці позаобразного Дня Примирення ще не завершені. Частиною цього Примирення мало бути те, що Первосвященик приніс у жертву Господнього козла, вніс його кров до Святого Святих і покропив нею там. Вихід Первосвященика, визнання гріхів народу над козлом відпущення та благословення народу — це також частина Його праці в День Примирення. Під час Свого служіння наш Господь виконав різні риси цих образів. На Голгофі Його праця жертвування Самого Себе закінчилася, після

чого було показане Божественне прийняття цієї жертви.

Слова пророка, що посередині тижня Месія припинить жертву та жертву хлібну, означали, що в той час наш Господь мав припинити дієвість образної праці для Ізраїлю як народу, і народ дійсно був позбавлений Божественної милості тоді, коли розп'яв Його. За кілька днів до Своєї смерті наш Господь сказав: "Ось ваш дім залишається порожній для вас" (Мт. 23: 38). Це відкинення символічно було показане в той час, коли завіса храму роздерлася надвоє зверху донизу, що свідчило радше про розрив, аніж про відчинення.

Відкинення юдейського народу не вказує на кінець їхньої Угоди Закону. Церква Христа, якій дано привілей розуміти глибокі речі Божого Духа, бачить, що дієвість образних жертв, які склали постійно, з року в рік, закінчилася зі смертю нашого Господа; що відтоді вони як народ не мали Божественної милості, а єдиними, хто з тих пір мав милість, були ті, які перейшли з Мойсея в Христа. Образні жертви тривали до часу, коли Христос помер, адже Ісус сам був під Законом, відповідну частину якого виконав, а жодна риса Закону не може проминути не виконавшись (Мт. 5: 17, 18).

Після вознесіння нашого Господа з'явилася можливість проводити більшу працю, ніж коли-небудь раніше. Завдяки Господньому благословенню тисячі юдеїв були зібрані до євангельської клуні буквально за кілька днів. Наш Господь припинив працю в загальнонаціональному масштабі, натомість дав більшу нагоду юдеям особисто. Тільки п'ять сотень юдеїв повірили в Ісуса перед Його смертю, після чого до них долучилися тисячі (1 Кор. 15: 6; Дії 2: 41). Ще три з половиною роки після смерті нашого Господа Бог не визнавав поган, бо сказав, що дасть сімдесят тижнів юдеям, тому не дозволяв, щоб милість прийшла до поган, доки цей період часу не вичерпався.

Коли вичерпалися сімдесят тижнів-років, виділені Ізраїлю, Євангеліє вирушило до поган, щоб вибрати з-поміж них "люд... для Ймення Його" (Дії 15: 13-18). Під час Євангельського віку відбувається позаобразна праця Примирення. Наш Господь вже приніс позаобразного тельця

як жертву Самого Себе. Від П'ятидесятниці він приносить в жертву позаобразного козла — клас Церкви. Ця праця проводиться вже понад тисячу вісімсот років. Як тільки вона закінчиться, кров буде внесена у Святеє Святих, щоб покропити віко і "очистити [вчинити примирення за] весь народ", як було показано в образі.

УГОДА ЖЕРТВИ

Аврамова Угода в такому вигляді, в якому її дано Аврааму, є завершеною угодою, умови якої охоплюють все людство, бо в ній сказано: "І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі" (1 М. 12: 3; 28: 14). Її обітниця є для НАСІННЯ: (1) Ісуса; (2) Христа, Голови і Тіла; (3) земного насіння через них. Її умови поширюються на всіх, хто має віру Авраама. Божа обітниця полягала в тому, що благословення прийде для всіх племен землі. Ця обітниця була підтверджена клятвою з боку Бога, щоб двома незмінними речами — клятвою та обітницею Бога — спадкоємці обітниці були переконані у її виконанні (Євр. 6: 13-18).

Насіння Авраама, яке повинно благословити всі племена землі, має бути духовним Насінням. Та оскільки Авраам і його потомки були тілесними людьми, єдиний шлях, яким вони могли стати духовним Насінням, був через жертву земної природи і здобуття духовної. Нагода скласти цю жертву була спочатку дана нашому Господу Ісусу. Через виконання Своєї угоди жертви Він став Головою Насіння, яке має принести благословення (Пс. 50: 5; 40: 8-11).

Під час Євангельського віку Єгова вибирає членів цього духовного Насіння, щоб вони віддавали своє людське життя та земні інтереси і здобули духовну природу. Вибір цього Насіння був працею Євангельського віку. Незабаром все воно буде зібране, і почнеться праця благословення буквального насіння, через яке це благословення остаточно пошириться на всі народи, у міру того як вони прийматимуть Божественну милість.

Церква завжди буде у відносинах Угоди з Отцем. Факт, що Він називає її синами, означає, що вони пов'язані з Ним (Ів. 1: 12). Кожний батько є у відносинах угоди зі своїми дітьми, а вони — з ним. Кожна дитина несе відповідальність перед

своїм батьком, а батько — перед дитиною. Той факт, що Бог прийняв Господа Ісуса і Церкву як синів (Євр. 3: 6), означає, що вони є у відносинах угоди з Ним. Св. Павло каже: “Ми діти Божі. А коли діти, то й спадкоємці” (Рим. 8: 16, 17). Його вислів не тільки бере до уваги такі відносини, але й підтверджує їх, бо сини мають право на те, про що батько подбав для своїх дітей.

Усі голодні і спрагнені праведності (Мт. 5: 6), чия душа лине до Бога, як “той олень до водних потоків” (Пс. 42: 2), хто, знайшовши Його, посвятися Йому, отримали помазання Святим Духом, який свідчить їхньому духу, що вони Божі сини (Рим. 8: 14-16). Як помазані сини, вони можуть виявляти в собі риси, на які заслуговують справжні сини, — відданість, запал, енергійність, розважливність, вірність, слухняність.

Щоправда, до цієї угоди жертви прикладаються певні умови, існують певні вимоги, яких обов'язково потрібно дотримуватися. Усі повинні стати учасниками страждань Христа, якщо вони хочуть мати участь з Ним у майбутній славі. При цьому розпорядження щодо виконання нашого контракту є повними у Христі. Тому, якщо ми віддамо себе під Його опіку, ця угода буде вічною для нас, і ми матимемо “незмінні Давидові милості” (Іс. 55: 3).

ВІДНОСИНИ УГОДИ З ЛЮДСТВОМ БУДУТЬ ПЕРЕУСТАНОВЛЕНІ

У Єр. 31: 31-33 читаємо: “Я складу з домом Ізраїлю і з домом Юди Нового Заповіта... по тих днях” (Гиж.). Вираз “тих днях”, розуміємо, стосується “семи часів” покарання Ізраїлю, які Господь обіцяв за ламання його Угоди Закону. Ця Нова Угода повинна бути укладена тільки з Ізраїлем, бо Бог ніколи не мав на меті укласти угоду з поганями. Нова Угода названа так цілком слушно, бо вона займе місце старої Угоди Закону, яку Бог уклав з Ізраїлем і яку той зламав. Коли Ізраїль буде повністю утверджений під своєю Новою Угодою, усі інші народи отримають привілей прийти до цих відносин способом, викладеним у Законі. Увесь світ остаточно отримає благословення через неї.

Нова Угода, отже, повинна бути укладена з тими потомками Авраама, які здатні її прийняти.

Оскільки люди не заслуговують на те, щоб увійти безпосередньо у відносини з Богом, ця Угода повинна мати Посередника. Посередником є Господь Ісус Христос і Церква, Його Тіло. Святе Письмо дає зрозуміти, що цей Посередник майже комплектний.

Боже Слово робить різницю між угодою і її посередником. Угода не вступає в дію без повного посередництва. Коли Мойсей посередничав Угоді Закону, він спершу склав жертви; тоді він взяв кров тварин і, розділивши її на дві частини, покропив Книгу Закону і народ (2 М. 24: 4-8; Євр. 9: 19-24). Коли він це зробив, Угода Закону вступила в дію і буде тривати доти, поки не буде заміщена її позаобразом, Новою Угодою.

Посередником Нової Угоди буде Христос. Вже понад тисячу вісімсот років наш Господь складає великі позаобразні жертви Себе і Своєї Церкви. І як тільки Він завершить застосування крові, Він вчинить задоволення за гріхи світу. Цей акт відповідатиме акту, коли Мойсей покропив Книги. Коли Божественна Справедливість прийме цей чин, Посередник позаобразним чином покропить людей, тобто покаже їм, як повернутися до повної згоди з Богом.

Нова Угода почне поглинати стару Угоду Закону одразу, як буде встановлене Царство. Святе Письмо показує, що першими її приймуть Стародавні Гідні. Підняті з мертвих до людської досконалості, вони сформуєть ядро нового ладу на землі. Наступними за порядком будуть ті, яких знали як християн, але які не посвятилися до смерті, а також юдеї, які посвятилися для Закону, та були засліплені. Поступово світло досягне всіх, хто любить праведність і ненавидить беззаконня. Покроплені від усілякої прихильності до гріха, вони задекларують повну відданість Богу. У властивому часі це світло пошириться на всі племена, народи і мови.

ЗМІНА СЕРЦЯ В ТИСЯЧОЛІТТІ

Пророк Єремія, говорячи про Нову Угоду (31: 34), каже: “Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, каже Господь, бо їхню провину прощу, і не буду вже згадувати їм гріха”. Гріхи та беззаконня Ізраїлю більше не згадаються. Христос з'явиться за них і задовольнить вимоги за їхні гріхи. Тоді вони

будуть такими ж вільними від первісного гріха, як зараз є Євангельська Церква. Примирення з боку Господа Ісуса Христа є достатнім за всіх (1 Ів. 2: 2).

Пророк Єзекіїль розповідає, що в наступному віці серця людей зміняться. Він каже: “Так говорить Господь Бог... І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті” (Єз. 36: 22-27). Ця зміна серця це щось зовсім інше, ніж укладення Нової Угоди. Потрібна буде тисяча років, щоб забрати камінне серце в людей і дати їм можливість стояти без Посередника. Той, хто отримає вічне життя, повинен досягти цього стану, бо всі Божі створіння, які хочуть жити вічно, повинні досконало дотримуватись Його Закону.

У Тисячолітті Бог не визнаватиме людей з причини їхньої недосконалості, їхньої слабості. Усі відносини з ними будуть через Посередника, доки вони не будуть приведені до досконалості. У кінці тисячі років вони будуть передані Отцю, бездоганні перед Ним (1 Кор. 15: 24). Тоді Бог прийме їх як синів, спадкоємців земних благословень, які передбачив для людства, — речей, даних Адаму. Мить, коли заслуга Христа буде застосована за світ, буде миттю, коли люди будуть передані Посереднику. Відтоді вони будуть у відносинах угоди з Богом (тільки через

Посередника), доки не досягнуть людської досконалості і не прийдуть до цих відносин безпосередньо з Отцем.

Нова Угода триватиме вічно. І якщо правильно казати, що Мойсей був посередником Угоди Закону, так само можемо казати, що Христос буде посередником Нової Угоди. Але як неправильно казати, що Мойсей зараз є Посередником Угоди Закону, адже угода не потребує посередника після посередництва, так само Нова Угода не потребуватиме Посередника після тисячі років. Тим не менше, титул “Посередник” належатиме Христу всю вічність, так само, як особа, яка була суддею, назавжди отримує титул “Суддя”.

У кінці тисячі років, коли Месія виконає Свою працю реституції, Він перестане діяти як Посередник. Але Угода діятиме далі, бо коли б людей позбавити цих відносин із Богом, вони б не мали благословення вічного життя. Це благословення залежить від відносин угоди з Богом. У сприятливих умовах Нової Угоди кожен, хто захоче, матиме можливість стати дитиною Христа, Насінням Авраама.

При завершенні тисячі років охочі та слухняні отримають похвалу: “Добре”, і будуть прийнятні як придатні до умов вічного життя на людському рівні. Ті, які виявляться негідними життя, будуть знищені в Другій Смерті.

R5162 (1913 p.)

ТВОРЕННЯ ЗЕМНИХ РЕЧЕЙ

1 Мойсея 1: 1-31; 2: 1-3

“На початку Бог створив Небо та землю. А земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею”
(1 Мойсея 1: 1, 2).

У минулому дослідники Біблії не були достатньо критичними у вивченні Божого Слова. Це ілюструє нинішня лекція. Опис 1 Книги Мойсея не починається, як свого часу припускали, з творення фізичної землі. “Початок” стосується лише праці, виконаної Божественною Силою, щоб привести пусту та безжиттєву землю до стану, придатного до використання людиною

Земля вже існувала і була створена Божественною Силою перед часом, згаданим

в описі 1 Книги Мойсея. Прочитайте наш вірш декілька разів, доки він не стане цілком зрозумілим. Вищі критики (вказуючи назад на мільйони років) обговорюють різні теорії формування земної кулі, відводячи на це мільйони років. Дослідники Біблії, натомість, задовольняються словами, що земля вже була “на початку” опису 1 Книги Мойсея.

Біблія згадує про дні різної довжини, наприклад: “день випробовування на пустині” — сорок років (Євр. 3: 8, 9), “у Господа один день немов тисяча років” (2 Петр. 3: 8), “день” нашого Господа і т. д. (Ів. 8: 56). Хоча Бог міг виконати велику працю впорядкування землі за шість 24-годинних днів або за шість хвилин,

немає підстави думати, що мова йде про такі короткі дні, як ми це побачимо згодом.

Бог влаштував великий Тиждень зі Семи Днів для Свого великого діла приведення людини до досконалості. Шість з цих Днів готували нашу планету до прийняття Адама, її пана і земного царя на образ Творця. Сьомий День, який почався тоді, ще не завершився — йому ще не вистачає тисячі років для завершення. Під час того періоду, каже нам Біблія, Земля буде приведена до стану Раю, а людина — відновлена її Відкупителем до Божого образу.

Згідно з біблійною хронологією, шість великих Тисячолітніх Періодів, тобто Днів, минули від створення Адама. Зараз ми є на світанку великого Сьомого Дня, тобто Суботнього Дня людської історії. Бог обіцяв, що цей Сьомий День, який триватиме тисячу років, буде дуже відрізнятися від попередніх Шести, під час яких людство зазнало панування Гріха та Смерті. Цей Сьомий День (тривалістю тисяча років) названий у Біблії “Днем Христа”, а багато називає його Тисячоліттям (Millennium). У цьому Дні сатана та Гріх мають бути повалені, Відкупитель повинен запровадити праведність, а людство, куплене дорогоцінною кров’ю на Голгофі, — отримати повну нагоду піднятися з теперішньої деградації і знову здобути образ та подобу Бога, втрачену в Едені через непослух Адама.

Сьомий День Творчого Тижня почався створенням Адама, тривав шість тисяч років і має завершитися тисячею років Христового Царювання. Сьомий Творчий День буде довжиною сім тисяч років. Той, хто вважає це логічним висновком, може спокійно припустити, що шість попередніх Днів з опису 1 Книги Мойсея схожим чином тривали сім тисяч років кожен. Рахуючи так, бачимо, що загальний період часу, відколи Божественна Енергія почала діяти на пустій Землі, і до часу, коли вся праця творення та реституції повністю завершиться, буде 7 разів по 7000 років, або 49000 років.

Згідно з Біблією, цей час триватиме тисячу років, коли Христос повністю виконає Свою працю для людства і передасть Царство Богу, Отцю. У цю мить почнеться період п’ятдесятої тисячі років, коли кожне створіння на небі

та на землі віддасть хвалу Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві навіки. Як це доречно, особливо, якщо згадати, що в Божому задумі п’ятдесят є найвищим числом! У Біблії число сім використовується як символ досконалості, а 7 разів по 7 представляє завершеність досконалості, тоді як п’ятдесят, або Ювілей, має найвище значення.

“ХАЙ СТАНЕТЬСЯ СВІТЛО”

Ми вважаємо, що опис, поданий у 1 Книзі Мойсея, повністю погоджується з усіма фактами, знаними науці. На Землі не було світла до того, як Божественна Енергія ширяла над поверхнею вод. Опис, мабуть, свідчить про певний електричний вплив і про світло на зразок полярного сяйва *Aurora Borealis*. На Землі була темрява, бо землю обкутував непроглядний туман, водна запона вгорі, мінералізовані випари і т. д. Це цілковито ховало світло сонця, місяця та зір, які не світили на Землю до Четвертого Дня. Юдейський день, подібно як і день, описаний в 1 Книзі Мойсея, починався звечора. У Першому Дні (7000 років) поступово, під впливом Божественної Енергії, це електричне світло зростало і готувало Землю до наступної епохи. Працею Другого Дня, тобто Епохи, було встановлення тверді, яка відокремлювала води на небі і води на Землі. Безсумнівно, світло природним чином мало зв’язок з появою цього додаткового чинника в приготуванні Землі. Утворення тверді починалося дуже повільно і завершилося в кінці Другого Дня.

У Третньому Дні, тобто Епосі, під Божественним керівництвом почалися землетруси, піднялися гірські пасма, від чого води на Землі зібралися в моря, висушуючи поверхню землі і готуючи її до рослинності. З’явилися рослини: трава, кущі, дерева з насінням та плодами. Опис не говорить, що Бог створив ці численні різноманітні види трав, плодів, дерев і т. п. Він стверджує, що ці різні види Земля видала з Божественного наказу. Ніщо в описі 1 Книги Мойсея не суперечить еволюціоністській теорії щодо рослинності. Ось так, під Божественним доглядом, Третій День досяг своєї мети.

Згідно з теорією Вейла, Земля колись була оточена кільцями та поясами, схожими на ті, які мають Сатурн та Юпітер. Вони склалися із мінералів та води, що були викинуті на велику відстань у той довгий період, коли Земля була в розтопленому стані. Ці кільця, притягнені Землею, поступово наближалися до неї, одне за одним. Підтримані твердю, вони розходилися немов велика запона, наводячи темряву. Тоді, під впливом обертання Землі довкола осі, вони тяжіли до полюсів і ставали щораз важчими. Врешті вони обривалися одне за одним, сходячи вниз у вигляді великих потохів і ховаючи під собою рослинність; вона з часом перетворювалася на пласти вугілля, а також поклади різних корисних копалин, які з тих пір використовує людина.

Кожний наступний потоп накопичував мінерали на земній корі і воду в морях, внаслідок чого вага морської води ще більше витісняла гори і т. д. Останнє з цих кілець впало у вигляді потопу за днів Ноя. Раніше, протягом століть, воно простягалось як велика водна запона. Через неї виднілися сонце, місяць та зорі, хоча не так виразно, як зараз. За таких умов не було бур ані жодного дощу (1 М. 2: 3). Уся Земля під цією запоною була немов теплиця з однаковою температурою. Цим пояснюється наявність рослинних та тваринних решток, знайдених біля полюсів, довгий час заморожених у кризі, що сформувався у момент, коли запона впала як потоп.

Після падіння кількох земних “кілець”, атмосфера стала чистою, і небесні світила могли сприятливо впливати на тваринний світ, який

мав бути створений. Ці світила, визначаючи дні, місяці та роки, стали великим годинником для людства. Ось так виконалася праця Четвертого Дня-Епохи.

На П'ятий День води почали роїтися від рухомих живих створінь. Потім прийшла черга на птахів та великі морські чудовиська. Тут знову певною мірою мається на увазі еволюція у виразі “нехай вода виройть” (під Божественним наглядом) різні види. Тільки у випадку людини Біблія виразно каже про особисте творення.

Поява тварин на суші позначає Шостий День-Епоху. Вчені погоджуються, що риби та птахи з'явилися раніше. Читаємо: “Нехай видасть земля”, але також дізнаємось, що Господь керував розвитком різних видів, тобто всього різноманіття.

У самому кінці Шостого Дня Бог створив людину. Її не видала земля. Вона була створена на подобу характеру свого Творця, щоб бути царем Землі, щоб панувати над створіннями на суші, у повітрі та в морі. Інший опис дає зрозуміти, що матір Єва була взята з боку батька Адама на початку Сьомого Дня, щоб бути помічницею на його рівні, і це була остання особливість творення. Читаємо, що Бог закінчив Свою працю на Сьомий День і відпочив. Він відпочив, тобто припинив Свою творчу працю під час Сьомого Дня, залишаючи завершальні штрихи для виконання Відкупителю в часі Його Месіанського Царства, яке завершить Сьомий День — 49000 років відтоді, як Бог сказав: “Хай станеться світло”.

R5139 (1912 p.)

БОГ СТВОРИВ ЛЮДИНУ НА СВІЙ ОБРАЗ

1 Мойсея 1: 26-31; 2: 1-25; Псалом 8: 1-9

Наскільки відрізняється вираз про створення людини від опису про створення рослин та нижчих тварин, які видало море та земля! Створення людини було продуманим. Бог задалегідь вирішив, що людина буде царем Землі, пануючи над рибою, птахами й тваринами, так як її Творець має найвищу владу над Всесвітом. Людина мала бути створена на Його образ, але не фізичним виглядом, а моральними та інтелектуальними

рисами. Вона повинна була мати не Божественну, а людську природу — бути тілесною істотою, схожою на свого Творця — Духовну Істоту. Цей намір Божества був повністю втілений при створенні людини. Читаємо: “Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх”. Жодне слово тут у жодному значенні не можна сприйняти як натяк на еволюцію людини з нижчих створінь.

ПАДІННЯ, А НЕ ЕВОЛЮЦІЯ

Біблія, Старий і Новий Завіт, навчає про щось протилежне, ніж еволюція. Св. Павло стверджує, що як через непослух однієї людини ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі — грішники (Рим. 5: 12). Пророк Давид згадує про цей стан гріхопадіння і випитує про Боже милосердя в приготуванні для людини відкуплення й відновлення до Божественної милості, кажучи: “То що [є] людина, що Ти пам’ятаєш її?” (Пс. 8: 5, Гиж.). Тоді він коротко змальовує славний стан людини до гріхопадіння: “Не вельми Ти применшив її перед ангелами; славою і честю увінчав її; Настановив її володарем над витвором рук Твоїх”. Далі він описує панування людини над польовими звірами, небесними птахами і морськими рибами.

Словом, Біблія показує людину, як найбільш майстерний витвір з-посеред земних створінь. Печать Божого Слова дана у тому вислові, що Бог назвав її “дуже доброю”. Про це також йдеться у словах, що Бог створив її на Свій образ, бо, як стверджує Святе Письмо, “діло Його досконале”. Та ми ані на мить не вважаємо справедливим або правильним, щоб хтось інший, окрім досконалої істоти, був поставлений на випробування вічного життя чи вічної смерті.

НЕМАЄ ДВОХ ОПИСІВ СТВОРЕННЯ

Вищі критики, намагаючись дискредитувати Біблію, твердять, що 2 розділ 1 Книги Мойсея є іншим описом всього творення, який представила інша особа. Вони заявляють, що в ньому наведений відмінний порядок творення, показуючи, що людина була створена першою, а тоді дерева, тварини і т. д. Для нас все це безумство. Мойсей, описуючи творення в логічному порядку, лише наголошує і докладно спиняється на деяких зі своїх попередніх висловів.

Він стверджує (1 М. 2: 4), що вже навів опис походження, тобто розвитку, небесних та земних речей від самого початку до появи якого-небудь рослинного життя. Одночасно він згадує, що в той час — перед потопом — не було дощу. А ще він запевняє нас, що людина була останнім Божим творінням і мала стати

царем, тобто доглядачем, землі. І тоді, щоб краще переконати нас, Мойсей наводить опис особливості творення людини, такого відмінного від творення нижчих тварин і рослинності. Людина не виникла в процесі еволюції, а була справою Божих рук. Вона була не духом, а плоттю, сформованою зі земного порошу. Та в неї був дух життя, спільний для всіх нижчих створінь, для яких вона була головою, тобто царем. Єврейський текст буквально звучить так: “У його ніздрі дихання живих”, — дихання (дух життя), спільне для всіх створінь, які дихають.

Далі йде опис Едену і того, як Бог особливим чином наглядав, щоб той був приготований стати домом для царя землі, де і помістив людину. Ніщо не свідчить про те, що Еден постав після створення Адама. Навпаки, нам вже було сказано, що з появою матері Єви Божа творча праця припинилася, і що з того часу Він відпочив, тобто утримався від подальшого земного творення, залишивши Своему славному Синові, Месії, працю відкуплення та реституції людини (Дії 3: 19-21).

Коли читаємо (в. 19), що всі тварини, які попередньо створив Бог, отримали назву від Адама, то було би безглуздо припускати, що тварини були створені пізніше. Той факт, що Адам звернув увагу на всіх тварин, свідчить про його владу над ними і веде до висновку, що в жодній з них він не зміг знайти спільності і товариства. Бог хотів, щоб він усвідомив потребу в товаришці і дружині, перш ніж міг би її отримати.

БЕЗ ВИЗНАЧЕНОЇ СТАТІ НА ПОЧАТКУ

Подробиці створення людини наводять на думку, що Адам жив у Едені якийсь час сам і був особою без визначеної статі. Деякі дослідники Біблії припускають на основі хронології, що від створення Адама до вигнання з Едену, після вироку смерті, минуло біля двох років. Подана причина розділення Адама на дві особи: потрібно було наповнити землю, населити представниками його виду, і між усіма створіннями не знайшлося відповідної товаришки, яка б надавалася бути його дружиною, матір'ю нащадків на його подобу.

Отже, це ще раз показує, що Адам цілком відрізнявся від мавп та всіх інших створінь, відданих під його владу. Він був створений на подобу свого Творця. Інші вірші Писання показують, що, після того як землю наповнять мешканці, Божественною ціллю буде покласти край статевим відмінностям між людьми. Ось слова Ісуса: “Ті ж, що будуть достойні досягнути того віку [досконалості — майбутнього],.. не женяться і не виходять заміж,.. тому що до ангелів подібні” — у них відсутня стать (Див. Лк. 20: 34-36, Хом.).

Розділення Адама на дві частини — на особи чоловічої та жіночої статі — залишило головування за чоловіком, але позбавило його деяких нижніх рис. Його дружина, в якій переважали більш ніжні прикмети, у своїй досконалості була менш мускулистою та напористою. Та обоє разом вони були досконало пристосовані до взаємних потреб і відповідали ідеалам один одного. Втрата Божої милості вплинула на обидві статі й порушила первісний баланс та гармонію, призводячи до крайніх проявів грубості та жіночності, руйнуючи досконалість та викрадаючи у шлюбних стосунків більшу частину ідеалу щастя.

Реституція (воскресіння) охочих та слухняних, яка прийде завдяки Царству Месії, не означатиме повернення статевої досконалості, а радше поступове вдосконалення кожної особи на образ та подобу Бога в особистій неподільності, якою Адам володів до розділення.

Коли статева принадність мине, людина не почуватиметься самотньою, як Адам на початку, бо земля буде повна людей-братів на образ Бога, які матимуть найповнішу єдність духа і насолоджуватимуться земним Едемом. Такий стан справ можна оцінити тільки приймаючи Божественний погляд і розуміючи вищу досконалість Бога та ангелів у їх безстатевому стані, хоча про них завжди говориться як про істот чоловічого роду.

“ЧЕРЕЗ НЕПОСЛУХ ОДНОГО ЧОЛОВІКА”

Зауважте послідовність біблійної теорії, яка говорить про обов’язковість розділення однієї

людини на протилежні статі. Бог постановив, що весь людський рід повинен походити від однієї людини. Бог передбачив гріх і те, як Він дозволить гріху процвітати і як подбає про відновлення людини. Коли б дві (чи більше) окремі особи згрішили і втягли у це весь людський рід, потрібно було би стільки ж відкупителів відповідно до Божественного Закону “око за око, зуб за зуб”, людське життя за людське життя (5 М. 19: 21). А так як Бог від початку передбачив тільки одного Божого Агнца, одного славного Відкупителя, то весь рід походить від однієї людини Адама: “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих” (1 Кор. 15: 21).

ДРУГИЙ АДАМ І ДРУГА ЄВА

Ми не повинні забувати, що Адам та Єва у певному значенні були тінню Христа і Церкви. Ісус особисто є великим Спасителем людства, а Його смерть — викупною ціною за гріхи Адама та всього людського роду. Він має бути Великим Життєдавцем, Батьком людства. Під час Його Тисячолітнього царювання Він поверне людське життя Адаму і тим з його роду, хто прийме це життя, підносячи їх поступово з умов гріха та смерті до досконалості під час цієї тисячі років — “часів відпочинку... від обличчя Господнього,.. часу відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 19-21). Це буде славна праця відродження світу, і той, “хто схоче”, зможе пити воду життя дармо.

Та перед початком Його праці відродження світу Бог постановив, щоб спершу з рани в боці Христа (образно) була сформована Вибрана Церква і щоб вона була Його товаришкою та співспадкоємицею у Його Царстві — другою Євою на духовному рівні, як Він, Небесна Істота, є Другим Адамом.

Церква не буде Життєдавцем, тобто Батьком, але вона буде матір’ю, тобто піклуватиметься відродженими натовпами людства у Тисячолітті. Під її опікою охочі та слухняні збережуть образ Бога у плоті.

ПРОКЛЯТТЯ СМЕРТІ ЧЕРЕЗ ГРІХ ОДНІЄЇ ЛЮДИНИ

1 Мойсея 3: 1-24

*“Кожен, хто чинить гріх, той раб гріха”
(Івана 8: 34).*

Перший гріх Адама приніс покарання, на якому робить наголос ця лекція; та це не означає, що наступні гріхи принесли додаткові покарання. Біблія розповідає, що Бог, створивши Адама досконалим, вимагав досконалої слухняності в якості умови подальшого перебування в Божественній милості та наявності вічного життя. Один акт непослуху зламав угоду між Богом і Адамом, завдяки якій він вважався сином і мав гарантоване вічне життя (Ос. 6: 7). Як грішник, він одразу позбувся милості під вироком “смертю помреш” (Гиж.).

Жодна річ, до якої опісля могли вдатися Адам чи його діти, не могла зупинити цей вирок чи повернути Адама до угоди з Богом. Покарання смертю мало межу. Його не можна було збільшити після наступних гріхів, так само як убивця, засуджений на повішання, не може отримати більш суворого покарання, скільки б убивств він не вчинив — одне чи тисячу. На основі закону природи, спадковості, батько Адам передав своєму родові те, чим володів сам — добре і погане. Тому ми всі народилися в гріху: “У беззаконні я народився, і в гріхові зачала мене матір моя” (Пс. 51: 5).

Як Адам не міг збільшити своє покарання, так не можуть зробити цього його діти. Як Адам не міг повернутися до угоди з Богом, так само його діти. Проте як Адам міг, слухаючись Божественного Закону, продовжити процес свого вмирання, так само можуть його діти. Він умирав дев’яцот тридцять років, перш ніж на ньому виконався повний вирок смерті. Але ослаблення, спричинене гріхом, настільки прогресувало, що багато дітей Адама помирає немовлятами, і тільки декому вдається витримати сотню років в боротьбі за існування.

СМЕРТЬ — ПРОКЛЯТТЯ, А НЕ ТОРТУРИ

Наші прабабки в Середньовіччі, ще перед поширенням друкарства, Біблії та загальної освіченості, здобули дещо дивне уявлення

про характер та План Небесного Отця. А помилки в їхніх ученнях природно привели до помилок у поведінці, які для нас є огидними. Помилково вважаючи, що Біблія вчить, немовби Бог приготував вічні муки для всього людства за винятком небагатьох святих, справжньої Церкви, вони намагалися копіювати неправильне уявлення про Єгови, катуючи своїх ближніх. Деяких каменували, інших перерізали пилою, виганяли з дому, катували в дибі, ще іншим виривали язик з корінням, здирали шкіру живцем, палили на вогнищі.

Та ми не повинні думати, що в наших прабабків було люте серце. Ні, вони були зведені тим, що св. Павло називає “науками демонів” (1 Тим. 4: 1). Ми поблажливо ставимося до їхніх побожних намірів, але засуджуємо їхні диявольські методи. Відколи Божий народ почав поступово повертатися до вчення Його Слова та до його духа, ці жахливі вчинки минулого більше не знаходять підтримки. Однак багатьом ще треба навчитися чимало про справжній Божий План — про справжнє вчення Біблії. Ми повинні бути повними запалу в собі і терпеливими до інших.

Одна з перших лекцій, яку треба засвоїти: прокляття, яке Бог виніс нашому роду, це не вирок вічних мук руками демонів. Апостол просто і зрозуміло каже: “Бо заплата за гріх — смерть”. Тоді він звертає нашу увагу на засіб — воскресіння з мертвих, забезпечене всім смертю Відкупителя на Голгофі. Тому апостол додає: “А дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6: 23).

Усі відчують на собі покарання смертю з його слабостями, болем, смутком, сльозами. Усі матимуть нагоду колись дізнатися про Божу благодать у Христі, про вияв слухняності Божественній волі і про повернення вічного життя через викупну працю Месії та Його Тисячолітне Царство з Реституцією. Для декого (небагатьох, Малої Черідки), хто в цьому віці має вуха, щоб слухати, і серце, щоб коритися голосу Вчителя, Бог передбачив славні речі, набагато вищі від усього, що мав або втратив Адам.

Для тих, хто тепер чує, посвячується, жертвує власною волею і йде слідами Ісуса, Бог обіцяє участь у Першому Воскресінні до слави, честі, безсмертя, Божественної природи. Вони становитимуть клас Нареченої та співпадкоємиці з Учителем як Його обранці в Його славному Царстві, яке незабаром має бути встановлене, щоб забрати прокляття гріха та смерті і підняти людство (усіх, хто захоче) до всього втраченого в Едені і відкупленого на Голгофі.

УРОК ІЗ ЦЬОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Коли б наші християнські прабатьки належним чином вивчили і оцінили нинішній урок, вони б дізналися, що Біблія вчить про “заплату за гріх”, і одразу побачили б, як громадська думка серйозно відійшла від Божественного свідоцтва в бік “наук демонів”. Який зрозумілий біблійний опис! Як виразно Бог попередив наших перших батьків про те, що з’їсти заборонений плід буде виявом непослуху і приведе на них кару смерті!

Коли ж вони не послухалися, хіба ми не бачимо усієї дієвості вислову, що Бог вигнав їх зі Саду Едену помирати, щоб виконалося винесене покарання? Коли б вони залишилися в Едені, споживаючи життєдайні плоди, вони продовжували б жити безконечно. Тому, щоб вирок смерті виконався, вони були вигнані з Раю, і полум’яний меч ангела пильнував вхід до нього.

Більше того, вигнавши наших перших батьків з Едену, Бог пояснив їм цілу річ, кажучи: “Проклята [непридатна] через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі... У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю... Бо ти порошок, і до пороху вернешся” (1 М. 3: 17-19).

ЧОМУ ДОЗВОЛЕНЕ ЗЛО

Біблія виразно каже, що Бог знав заздалегідь про гріхопадіння людини і ще перед закладенням світу передбачив у Своему задумі Божого Агнца, щоб Той взяв гріх світу і тим самим досяг остаточного примирення за всіх з Адамового роду, хто буде прагнути жити праведно. Славний задум Бога переплівся з Його дозволом гріха, про що більшість, навіть серед

дослідників Біблії, до недавнього часу мала, очевидно, зовсім слабке уявлення.

Слова Ісуса дають зрозуміти, що незадовго до встановлення Його Царства Його Церква буде немов громада дів, чистих і виправданих, серед яких деякі будуть розумними, а деякі — нерозумними. З Його слів бачимо, що в той час клас Мудрих Дів зрозуміє риси Божественного Плану, які досі були в таємниці. Мабуть, ми живемо саме в такому часі. З причини цього, а не завдяки вищій особистій мудрості, клас Розумних Дів нині здобуває розуміння Плану Бога і те, які Він мав причини дозволити Гріху та Смерті панувати серед людства впродовж шести тисяч років, а потім скасувати це Праведним Царюванням Месії під час великого сьомого Тисячолітнього Дня. На цю тему можна буде порозмовляти в наступній лекції.

СПОКУСА ЄВИ

Про те, як Люцифер і святі ангели стали невірними Богу і як Люцифер отримав назву сатана, противник Бога, ми згадаємо пізніше. У цій лекції показано, як він намагався відвернути почуття наших перших батьків від Творця і, спокушуючи їх до гріха, завести під покарання смертю, щоб поневолити їх як слуг гріха. Як духовна істота, він був невидимим для матері Єви, хіба що прийняв би на себе якесь матеріальне тіло. Для цього задуму він вирішив заволодіти змієм і через нього спокусити матір Єву.

Безумовно, змії промовляв знаками, як ми часом кажемо: “Вчинки говорять краще, ніж слова”. Змії їв заборонений плід на очах у жінки, а тоді показував свою мудрість, свою кмітливість. Жінка все зрозуміла. Вона прагнула знання. Чому Бог заборонив цей особливий плід? Він не вбив змія. То чому б Він мав убити її? Змії здається розумним. То чому б цей плід не зробив її розумнішою? Хіба можливо, щоб Бог хотів тримати їх у незнанні і для цього заборонив їсти плід?

Такі зрадливі думки треба було негайно прогнати. Довіра до Творця повинна бути цілковитою. Проте підступна отрута вже почала діяти. Все більше і більше мати Єва прагнула знання і уявляла собі, які дивні благословення воно принесе. Здогадуючись, що чоловік на це

не пристане, вона їла сама. Не будучи зведеною щодо поганого вчинку, вона була зведена щодо наслідків. Побачивши, що змії не отруївся плодом, вона не здогадалася, що отрутою для неї був непослух, який приніс вирок смерті.

Батько Адам споживав плід з повним розумінням наслідків. З любові до своєї дружини він їв свідомо, вважаючи за краще померти з нею, аніж жити без неї.

R5149 (1912 p.)

ЗНАК КАЇНА

1 Мойсея 4: 1-15

“Кожен, хто ненавидить брата свого, той душолюб” (1 Івана 3: 15).

Першою трагедією на Землі був непослух Богу — споживання забороненого плоду. У наступного покоління образ Бога затьмарився настільки, що спалах заздрості закінчився вбивством. Оскільки Біблія вчить, що перші батьки були доскональними, на образ свого Творця, то виникає запитання: як могли такі шляхетні батьки привести на світ сина з такою поганою вдачею, яку мав Каїн? Оглядаючись назад на шість тисяч років і беручи до уваги таке довге панування Гріха та Смерті, нас не дивує, коли ми бачимо перед собою ниці та ганебні приклади людської порочності, коли хтось деградував переважно в одному напрямку, а хтось — в іншому. Деяких ми вважаємо майже цілковито позбавленими будь-якого сліду Божественного характеру, називаючи їх “виродками”.

Не треба думати, що Каїн був “виродком” у нинішньому розумінні цього слова. Безперечно, з такими шляхетними батьками він, напевно, був великою людиною у багатьох відношеннях. Та в нього (як, зрештою, у всіх нас) була родима пляма самолюбства. Каїн народився після трагедії в Едені, після вигнання з Раю в неосвоєну землю, після позбавлення доступу до життєдайних плодів Едену, коли почалася праця в поті чола і змагання з терням та будяччям землі. Період вагітності був, безумовно, великим розумовим стресом для його матері. Ремствуючи на втрату свого дому в Едені і самолюбно жадаючи повернення, вона, напевно, залишила на своїй дитині знак невдоволення і самолюбства.

Коли народився Авель, наші перші батьки, очевидно, більше змирилися зі своєю долею і більше звикли до оточення. Отже, можна розсудливо припустити, що Авель народився в більш сприятливих обставинах, ніж Каїн.

Звичайно, цим аргументом ми не виправдовуємо вбивство, але намагаємось надати розуму більш співчутливе бачення становища вбивці, яке відповідало б тому, як його сприймав Бог, що й показано в нашому нинішньому дослідженні. Бог зганив і засудив грішника, давши йому особливе покарання. Та жодне з Його звернень до злочинця не свідчило про лють або ненависть з боку Великого Судді.

Так і батьки, виправляючи своїх дітей з належною строгістю, не повинні дозволити, щоб їхнім серцем заволоділо почуття, протилежне до любові або найкращих інтересів та найвищого благополуччя для їхніх дітей. Так само закони людей, маючи до діла з усіма формами пороків та злочинності, з убивствами включно, повинні бути готовими до скорого рішення, на яке дозволить праведний суд, і до суворого вироку, який може вважатися вимушеним в інтересах суспільства. Але закони ніколи не повинні бути мстивими. Вони повинні завжди визнавати факт, що все людство народилося в гріху, сформоване у беззаконні, що наші матері зачали нас у гріху. Отже, “нема праведного ані одного”. Немає нікого, у кому пробуває первісна слава подоби Божественного характеру. Тому закон відплати треба застосовувати до злочинця зі співчуттям, з наміром застерегти інших від зла і, наскільки можливо, виправити винуватця.

Ми з великим задоволенням зазначаємо, що в наші дні цей дух людяності набуває щораз більшого поширення. Наші в’язниці все більше перетворюються на великі виправні заклади, на протигагу лютому поведженню з людьми в більш темному минулому. Суддівські обвинувачення при винесенні вироку злочинцям і, перш за все, вбивцям, часто по-батьківському лагідні та поблажливі. Існує навіть небезпека зайвої терпимості. Почуття, що позбавлення людського

життя (навіть на основі постанови суду) пов'язане з величезною відповідальністю, обґрунтоване, та це почуття (фактично певна слабкість) показує, що воно є в опозиції до покарання смертю. Віримо, що, загалом, воно є наслідком неправильного розуміння Божественного Слова.

Щоправда, у випадку Каїна Бог не вимагав страти злочинця, а виразно заборонив її. Тим не менше, Божественний Закон, даний через Мойсея, стверджує: “Хто вилле кров людську з людини, то виллята буде його кров”. Уважне дотримання цього закону, у дусі доброзичливості та співчуття і найменш болісним чином, однак, із належним осудом, здається потрібним для збереження законності та порядку. Нерішучість у цьому випадку потурає злочинності, а також дає виправдання масовому порушенню закону та масовому насильству, відвертій зневазі до кожного принципу праведності.

Безсумнівно, хибне сприйняття Божественного Характеру та Плану в цілому привело до слабості, яку ми згадували і яка виступає проти покарання смертю. Цей хибний погляд, як приходять до висновку дослідники Біблії, не знаходить підтримки в Божому Слові і привів до переконання, що убивця, як один із невибраних, йде після смерті на жахливі та безконечні тортури. Зрозуміло і природно, що ми, з такими думками в розумі, вагалися б ввергнути наших ближніх у таке лихо. Дослідники Біблії нині дізнаються, що якийсь час ми всі були в омані, що ця омана прийшла від Середньовіччя інквізиції, плахи та палення на вогнищі. Наші батьки, уявляючи собі, що Бог гірший від них, перекрутили Святе Письмо на догоду своїм хибним переконанням.

Сьогодні ми бачимо, Біблія вчить, що весь світ (добрі і погані) засинає смертю і не матиме пробудження, ані жодної радості та смутку, доки не прокинеться у Другому Приході Месії, коли Він встановить Своє Царство. “А коли деревина на південь впаде чи на північ, залишиться на місці, куди деревина впаде”. Скільки правди і здорового глузду є в біблійному виразі, що всі, добрі і погані, “спочивають зі своїми батьками” (Хом.), є забрані до своїх батьків при смерті! Вони йдуть до одного великого будинку відпочинку, гробу — шеолу, гадес, — в'язниці смерті. З цієї

в'язниці ніхто не може втекти, та всі в'язні в ній є “в'язнями надії”.

Месія так полюбив світ, що дав, як Людина, Своє життя, щоб відкупити Адама та його рід. Відповідно, як тільки Він вибере Свій вірний клас Нареченої, Він встановить Своє славне Царство. Місія Царства — відчинити двері в'язниці і випустити полонених на волю. Воно приведе всіх до точного знання Правди. Кожний, хто свідомо виступить проти світла та знання, одержить у той час різки. Однак усі злочинці, як члени одного роду, були відкуплені дорогоцінною кров'ю, і всі повинні мати повну можливість вирішити добровільно, чи бути в згоді з Богом і мати вічне життя, чи бути в згоді з гріхом і отримати за це покарання — Другу Смерть.

“У ДВЕРЯХ ГРІХ ПІДСТЕРІГАЄ”

Каїна перед вчиненням злочину охопило роздратування, гнів, заздрість, незадоволення тим, що Бог показав прихильність до жертви тварини, яку приніс його брат Авель, тоді як відкинув Каїнове жертвоприношення від плоду землі. Каїн мав би радіти за Авеля, принести подібну жертву й мати Божественну похвалу. Бог попередив його, що дух самолюбної заздрості — це гріх, і він, немов хижа тварина, підстерігає у дверях його серця, готовий кинутися на нього і заволодіти його кращими почуттями.

Бог застеріг його, що він повинен вгамувати цей тваринний дух самолюбства та заздрості і запанувати над ним. Наскільки ми всі потребуємо цієї лекції! Внаслідок гріхопадіння ми всі маємо низькі почуття, які протистоять більш шляхетним. Вони, немов хижа тварина, намагаються пожерти нас. Треба виховувати волю, щоб перемогти цього хижака, і для цього потрібна Божественна допомога. Християнин має цю Божественну допомогу, коли приходить до Бога через Великого Заступника, Відкупителя.

Каїн не прислухався до Божого застереження. Він не впорався з цим хижакком. Той перемиг його. Кров його брата кликала, образно, до Бога. Іншими словами, уся несправедливість волає до Божої Справедливості, і рано чи пізно прийде Божественне покарання. Та, як ми бачили, “суди Господні — правда: всі вони — справедливі” (Хом.). Свої суди Він

залишив Великому Посереднику Нової Угоди, щоб виконувати їх зі співчуттям та добротою у Тисячолітньому віці. Це і буде Судний День світу. Зараз на пробі вічного життя чи вічної смерті знаходяться тільки прийняті віруючі в Христа, зачаті Святим Духом.

ХТО НЕНАВИДИТЬ БРАТА, ТОЙ ДУШОГУБ

Великий Учитель, звертаючись до Церкви, а не до світу, сказав, що той, хто ненавидить брата, в Божих очах є душогубом. Іншими словами, дух ненависті — це дух убивства. На жаль, багато хто має люту, злобну, ненависну вдачу, керовану тільки страхом перед законом! Та поки що Господь виконує особливу чинність не для світу, а для Церкви. Як би там не було, багатьох так званих послідовників Ісуса інколи охоплює дух ненависті, який часом проявляється в злобі, люті, заздрості, суперечці, вчинках плоті та диявола!

Християни вважаються Новими Створіннями, бо вони зачаті Святим Духом. Вони повинні вести

добрий бій віри проти власної плоті та її вад. Гріх підстерігає у дверях, готовий пожерти їх як Нові Створіння. Вони зобов'язані пильнувати, молитися і усіяко воювати з деградованою природою. Обов'язково виховувати плоди та благодаті Святого Духа — покору, лагідність, терпеливість, братню доброзичливість, любов. Якщо вони цього не роблять, а, навпаки, ненавидять братів і показують дух убивства, їм дана пересторога, що вони втратять велику Нагороду — співспадкоємство в Царстві.

Святе Письмо запевняє: “Жоден душогуб не має вічного життя, що в нім перебувало б” (1 Ів. 3: 15). Які б складові духа убивства не ховалися в нашій плоті, з ними треба рішуче воювати, і ми, відповідно, повинні ставати копією нашого Небесного Отця і нашого Господа Ісуса. Тоді остаточно ми матимемо участь із нашим Господом у Його великому Царстві, яке невдовзі буде встановлене і буде благословити світ знанням та світлом Божої слави.

R5150 (1912 p.)

ЧИМ Є ЧИСТОТА СЕРЦЯ

“Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога” (Матвія 5: 8).

Слово “чистий” — місткий вираз, який означає “без домішування, щирий, незаплямований”. Чистота серця — це чистота мотивів, намірів, зусиль, волі, чистота в значенні прозорості, правдивості. Іншими словами, “блаженні добродішні” — ті, у кого абсолютно правильні наміри. Слово “серце” в цьому вірші стосується не органу перекачування крові в організмі, а намірів, волі людини.

Людину створено на образ Бога, тому від самого початку вона була чиста серцем — чесна, щира, правдива, досконала в намірах. Та з причини втрати первісного стану, у її серці розвився гріх та самолюбство, натомість Богоподібні риси, дані їй при створенні, значною мірою стерлися. Хоча у світі є багато людей, які до певної міри можуть вважати, що в них чесне серце, однак тільки ті, які віддали себе Богу в повному посвяченні, можуть належати до класу, який буде бачити Його.

Про тих, хто повністю посвятився і був зачатий Святим Духом, сказано, що вони мають нове серце, нову волю, нові амбіції, нові бажання. Де навернення від гріха до праведності є цілковитим, там можна з упевненістю сказати, що “старе минуло, настало нове” (2 Кор. 5: 17, Хом.). Щоб досягти такої радикальної зміни, потрібна дія могутнього впливу — дія Святого Духа.

Однак чистота думки не означає абсолютну досконалість думки, слова і вчинку. Цього стану жодний член деградованого роду не зможе досягти, доки благодатні впливи Царства не відновлять людство до його первісної досконалості. Натомість хотіти правильно, хотіти досконала, бути чистим у серці цілком можливо. Більше того, це надзвичайно важливо для всіх, хто прагне мати Божественне схвалення. Критерій, виставлений перед нами, з яким наше серце (наша воля) зобов'язане погодитися, є Божественним Критерієм: “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний” (Мт. 5: 48).

Доки знаходимося в плоті, ми зобов'язані думати, говорити і діяти за недосконалим посередництвом деградованого тіла, почуття якого постійно суперечать новій волі, і цим почуттям треба чинити опір. Тому виконувати все, до чого нас спонукає нова воля, часто є поза межами можливостей навіть найбільш ревних послідовників Господа; тому всі потребують, щоб заслуга Христа вкривала їхні вади, щоб нова воля, нове серце підлягало суду з боку Господа і випробуванню, чи воно заслуговує на вічне життя і на супутні благословення, які Бог обіцяв переможцю.

Тільки чисті серцем мають обітницю бачити Бога. Вони продовжують вірно йти до кінця свого паломництва і не тільки здобувають подобу характеру Господа Ісуса у чистоті своїх намірів до всіх, але й остаточно стануть схожими на Нього і “будуть бачити Його, як Він є” у славній переміні Першого Воскресіння (1 Ів. 3: 2).

ШЛЯХЕТНІ МОТИВИ СВДЧАТЬ ПРО ЧИСТОТУ СЕРЦЯ

Коли хтось знаходить у собі ваду, коли хтось бачить, що йому далеко до славного критерію праведності, викладеного у Святому Письмі, коли хтось розуміє, що йому не вистачає Божої слави, тоді його привілей полягає у тому, щоб намагатися виправити свою поведінку. Вже сама постанова робити правильно є початком процесу здобуття нового розуму, нової волі. Така віднова розуму відповідає удосконаленню певних ділянок мозку.

Воля здатна контролювати ціле тіло. Часом виникне опозиція з боку тих чи інших його нижчих ділянок, які з обуренням сприйматимуть контроль із боку вищих, але в загальному воля є при владі. Прикмети, які становлять розум, початково були частиною Божого образу, та всі властивості людського розуму були пошкоджені гріхопадінням людини. Усі вони так чи інакше ослабли.

Ділянки, які відповідають за пошану, сумлінність та стійкість, творять найбільш могутнє поєднання. Коли б ці риси керували життям, ріст нового розуму був би швидким. У кого розум має достатньо вміння змусити себе робити правильно і служити Богу в

міру можливостей, той може, не дивлячись на слабкості плоті, прагнути жити згідно з Божественним мірилом. Доки мотиви нової волі шляхетні, така особа є чиста серцем, і доки вона зберігає цей стан, у неї є запевнення, що вона остаточно може досягти досконалості через слухняність.

У древні часи особа мала таку чистоту намірів серця, якої їй вдалося досягти. Одного разу Ісус Навин сказав: “А я та дім мій будемо служити Господеві” (Іс. Нав. 24: 15). Цим висловом древній воїн показав чистоту серця — рішучість розуму служити Господу. Таку рішучість мали Давид та всі інші Стародавні Гідні. Вони робили те, що могли, і за це отримали свідоцтво, що “Богові вони догодили” (Євр. 11: 5, 6, 39).

Хто має цю рішучість, той матиме благословення. Колись він побачить світло Божого лица. Якщо ж з якихось причин він не може дотриматись цього мірила, між ним і Господом з'явиться хмара. Її можна позбутися тільки через покаяння і прощення. Тоді він зможе сказати з псалмистом: “Вернися, о душе моя, до свого відпочинку, бо Господь робить добре тобі” (Пс. 115: 7).

Під час Євангельського віку Божий народ може здобути не тільки чистоту серця, тобто повернутися до Господа, прийти до Нього в повному посвяченні через дорогоцінну кров Христа, але й ще щось. Він може здобути Божественне прийняття цього посвячення і зачаття Святим Духом. Такі особи є Божими дітьми в значенні, особливому для цього віку. Вони можуть звертатися: “Авва, Отче” (Рим. 8: 15). Для них Бог є не тільки Володарем Всесвіту, але й їхнім Отцем.

Під час Євангельського віку Божий народ здатний мати особливе благословення, яке перевищує все, що він міг мати досі. Він має роз'яснювальний вплив Святого Духа, який приходить через Божественне Слово, Божественне провидіння і т. д. Щоб ми могли бачити Бога, потрібно просвітити наші розумові уявлення. Тому Церква Христа, зачата Святим Духом, може бачити Його очима свого розуміння так, як не могли Стародавні Гідні.

Якщо ми підтримуємо чистоту серця чистотою розуму, ми можемо бути впевнені в майбутніх

благословеннях, а також у нинішній милості та щасті. А якщо таким буде наш шлях у “житті теперішньому”, ми маємо Господню обітницю, що ми будемо бачити Його по-особливому в “майбутньому” житті. Ми переїнемімося на

духовних істот і будемо бачити Його таким, яким Він є, будемо ділити Його славу. Кожен, хто має цю надію в собі, очищається, як чистий Господь (1 Ів. 3: 2, 3).

R5148 (1912 p.)

ФІЛОСОФІЯ НАШИХ ЩОДЕННИХ ТРУДНОЩІВ

“Коли карання терпите, Бог до вас такий, як до синів: чи є бо такий син, котрого не карав батько?” (Євреїв 12: 7, Кул.).

Усяке карання є випробуванням, та не всяке карання обов’язково є карою. Ми повинні судити про ціль наших труднощів на основі самоаналізу, щоб зрозуміти, чи в нашій поведінці не було чогось, що суперечило би волі Отця. У всякому разі, наші труднощі є тестом відданості нашого серця: як нашої готовності засвоювати уроки, яких Господь хоче нас навчити, так і вміння бачити джерело, з якого вони походять.

Випробування та труднощі посвяченої Божої дитини не треба вважати наслідком Божественної недбалості чи байдужості до її інтересів, а радше проявами Божественного провидіння в її справах. Той, хто здатний бачити речі з такого боку, може засвоїти деякі найбільш корисні уроки в житті і приготуватися до славного майбутнього, яке Бог влаштував для тих, хто вірно виконує свою Угоду жертви.

Слово “карання”, як правило, використовується для визначення виправлення поганого вчинку. Та в Біблії воно використовується передусім для визначення повчання, тобто виховання в праведності. Часом ми вживаємо його в цьому значенні в буденних справах. Якщо ми грішимо, ми, безумовно, отримуємо покарання. Натомість тих, які намагаються робити правильно, Господь постійно дисциплінує. У такому вихованні, тобто каранні, є своя мета. Церква вчиться будувати характер, приємний для Божих очей, щоб бути вправною в особливій службі, і повчання є засобом, задіяним для такого виховання.

Якщо хтось збирається дресирувати собаку для виступів у цирку, він повинен спочатку вибрати відповідну породу. Йому й на думку не спаде брати навмання якогось першого-ліпшого пуделя, але він вибере собаку, здібного до навчання. Під час дресирування доводиться навіть

карати собаку, щоб навчити його того чи іншого трюку. Це не означає, що тварина не підходить або що вона має люту чи вперту вдачу. Просто немає іншого способу навчити. Тварина, яка надається до того, щоб пильнувати дім, не потребує такого ж дресирування, як собака, який має виступати перед публікою. Сторожовий пес повинен вміти пильнувати, натомість тварину, якій доведеться стрибати крізь обручі і т. п., треба дресирувати наполегливо, з думкою про її майбутній успіх.

Так само з Церквою. Вона потребує практичних уроків із розвитку характеру на дуже високому рівні, у результаті чого отримує експериментальне знання, якого не здобувають жодні інші створіння у всесвіті. Оскільки її члени намагаються жити праведно, подобатися Небесному Отцеві, вони зазнають карань для напоумлення, щоб цілковито піддатися Божественній волі, відкласти убік власні уподобання і чинити не власну волю, а волю Господа.

Такі випробування не є для цілого людства. Вони не були дані навіть Адаму. Від нього вимагалось жити в згоді з оточенням і бути слухняним Небесному Отцеві. Такі випробування також не передбачені для ангелів. Від них вимагається жити праведно, уникати гріха і вживати свої тіла відповідно до Божественних цілей, визначених при їхньому створенні. Вони займають звичне для себе становище. Тому ангели ніколи не потребували карання.

СТРАЖДАННЯ ВИХОВУЮТЬ ХАРАКТЕР ВИЩОГО ПОРЯДКУ

Але від тих, хто має бути з Відкупителем і остаточно має бути звеличений до Божественної природи і слави, вимагається особлива відданість, самоприниження й самопожертва. Як було з Христом, так само є з Церквою, яка є Його Тілом і куплена Його дорогоцінною кров’ю

(Кол. 1: 24; Дії 20: 28). Ми покликані йти Його слідами, тому кожен син, якого Отець приймає, зазнає карань (Євр. 12: 6, 7).

Кожна Божа дитина потребуватиме карань. Якщо ми зійдемо зі стежок праведності, то зазнаємо карання з метою повернути нас назад. Та навіть якщо ми не заблукаємо, то й надалі потребуємо карання, щоб навчитися слухняності. Наш Господь Сам навчився слухняності з того, що витерпів (Євр. 5: 8). Про св. Павла Господь сказав: “Я покажу йому, скільки має він витерпіти за Ім’я Моє” (Дії 9: 16). Апостолу довелося пройти крізь напутні труднощі, тому що він був привілейованою Божою дитиною.

Повернемось до нашої ілюстрації собаки, якого дресирують з особливою ціллю. Собака зобов’язаний слухняно коритися вчителю. Інший собака, який спостерігає за дресируванням, може подумати, що того непотрібно мучать, і відчувати, що коли би він був на його місці, то захищав би свої права і не страждав би так. Та в кінці виявиться, що дресирована тварина більш корисна, бо собака, який унікав труднощів, так і залишився звичайним собакою.

Так само з Церквою. Є люди, які кажуть нам: “Той, хто намагається чинити Божу волю, страждає більше, ніж той, хто цього не пробує. Нам такі клопоти не потрібні”. Можливо, таким людям вдається успішно пройти крізь менші випробування в теперішньому житті, та вони отримують благословення нижчого рівня в прийдешньому житті, коли вірна Церква буде прославлена зі своїм Господом і Головою.

Ці проблеми з труднощами є випробуваннями характеру, потрібними для нашого розвитку. Причина, чому деякі з посвячених потраплять до Великої Громади, полягає в тому, що вони не мали достатньо рішучості, достатньої сили характеру. У часі утиску вони або розвинуть цю силу через вірність у суворих випробуваннях, або підуть на Другу Смерть.

Клас Великої Громади відданий у серці, інакше він не був би цим класом. Та він готовий до компромісу, і, власне, ця готовність послаблює його характер. Щоб бути переможцем, треба розвивати згаданий елемент характеру за всяку ціну.

Будьмо вдячні, що ми оцінюємо привілей тренуватись у Школі Христа — страждати з Ним тепер, щоб царювати з Ним згодом. У цій школі ми вчимося цінних уроків досвіду. Тут ми отримуємо карання, багато з яких не є покараннями за гріхи, а приготуванням до праці наступного Віку. Пам’ятаймо, якщо ми не будемо готові засвоїти ці уроки та переносити труднощі, ми не будемо готові увійти у вічну славу (2 Тим. 2: 3; 1 Петр. 5: 10).

Все є наше, тому що ми — Христові, а Христос — Божий, і Бог покликав Христа до цих славних випробувань (1 Кор. 3: 21-23). Той, хто не оцінює духовних радощів, навряд чи може сподіватися витримати теперішні тренування з терпеливістю та вдячністю. Ми певною мірою повинні бачити “наступну за ними славу” (1 Петр. 1: 11), щоб розуміти потребу різних негараздів теперішнього випробного часу.

R5147 (1912 p.)

НЕ ЛЮБІТЬ СВІТУ

*“Не любіть світу, ані того, що в світі.
Коли любить хто світ, у тім немає любові
Отцівської” (1 Івана 2: 15).*

У вірші “не любіть світу” вираз “світ” не означає людський рід, ані планету, на якій ми живемо. Думка вірша стосується передусім нинішнього порядку речей, бо грецьке слово, перекладене на “світ”, це “kosmos”, що означає “порядок”. Ми повинні оцінювати красу природи. Ми повинні любити людську сім’ю, яку Бог також любить, хоча не в такому значенні,

в якому Він любить Церкву Христа. Читаємо: “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне” (Ів. 3: 16).

Не подумайте, що св. Іван має на увазі світ людства, коли каже: “Не любіть світу”. Ми повинні мати співчуття до людей, так само як Небесний Отець має співчуття до деградованого роду. Святе Письмо інформує нас, що нинішній лад, тобто порядок речей на землі, зовсім не відповідає Божій волі, меті, бо світ керується

самолюбством. Божественний задум у тому, щоб між Божими створіннями панувала любов. “Бог є любов... і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі” (1 Ів. 4: 8, 16).

Світ керується принципами, відмінними від любові. Кожен намагається самолюбно громадити скарби для себе, навіть якщо його ближній перебуває в нужді. Багато людей живе в розкошах, хоча вони здогадуються, що іншим бракує найнеобхіднішого. Багато шукає влади, щоб контролювати людей, та не з наміром підняти їх, а з метою використати для самолюбних цілей та мотивів. Цей дух самолюбства стосується теперішнього порядку речей. Ми бачимо його дію скрізь.

Дух світу хапається всіх сил у природі й намагається їх контролювати та пристосувати до власних самолюбних інтересів. Щоправда, від цього духа самолюбства непрямо прийшло багато добра. Наприклад, людина, маючи велику міру духа хвалькуватості, може заради власних корисливих цілей принести користь іншим. Генерал може настільки пишатися своєю службою, що для отримання похвали може дбати про своїх солдат і добре їх одягати. Деякі наші великі керівники індустрії зробили для світу велику послугу і, водночас благословили багатьох, впроваджуючи в чин власні задуми.

САМОЛЮБСТВО — ДУХ СВІТУ

Коли б за великі задуми у світі бралися з наміром покращити людство, їхній дух не був би самолюбним. Справді, знаємо, скільки робиться для допомоги потребуючим, але там, де є такі мотиви, часто виникає хибне пояснення цього і безпідставне звинувачення у самолюбстві. Однак “Господь дивиться на серце” (1 Сам. 16: 7). У кого самолюбне серце, самолюбні наміри, той буде продовжувати любити речі цього світу. Наскільки вдається показати такій людині, що надходить новий порядок речей, настільки вона, маючи самолюбний розум, буде незадоволена зміною епохи.

Коли людина впроваджує великий задум для блага тих, хто має можливість скористати з цих благословень, вона радітиме, що надходять кращі часи. Людина, яка справді хоче, щоб справи йшли краще, не матиме духа, який домінує при

нинішньому стані речей. Вона матиме Дух Бога, Дух Любові, дух, який буде домінувати при Новому Стані справ і здійснюватиме контроль під час тисячі років Христового царювання.

Багато людей має стан розуму, який казатиме: “Мій працедавець багатий. Якщо в мене буде нагода розбагатіти його грішми, я це зроблю і візьму їх стільки, скільки можливо”. Такі люди люблять нинішній стан речей — чи вони багаті, чи бідні. Бідні зазвичай люблять речі цього світу і сподіваються одного дня отримати в них частку.

Є люди, які кажуть: “Я не люблю цей світ і його самолюбний дух! Усім своїм нутром, від голови до п’ят, я опираюся йому. Часом я кажу своєму чоловікові: «Іване, цей світ дуже самолюбний». «Так, Маріє, — відказує він, — люди скрізь домагаються того, що тішить їхнє самолюбство й самолюбні прагнення. Та хоча ми засуджуємо його дороги, ми радо користуємося матеріальними речами, які пропонує наше виробництво, — автомобілем, гарним домом і т. д.». І я змушена визнати, що він правий. Боюсь, що я не змогла би бути щасливою без них”. Що ж, така особа, безумовно, любить речі цього світу, навіть якщо вона використовує їх у доброму напрямку.

Було би серйозним звинуваченням казати, що хтось, чий розум так налаштований, хто любить світ і його речі, не має любові Отця в собі. І ми не вважаємо, що така особа не має любові до Отця або що Отець не має любові до неї. Апостол, здається, адресує це послання Церкві. Прийняті до Божої сім’ї зобов’язані далі любити Його, інакше вони не вважатимуться членами цього класу.

Яким, у такому випадку, є повне значення виразу “У тім немає любові Отцівської”? Для нас він означає, що Любов Отця не здобула повного контролю над серцем такої особи, тож остаточно, якщо вона не здобуде перемоги над своєю самолюбною вдачею, то не буде прийнята, як син.

Довкола нас є дух самолюбства. Кожна Божа дитина повинна пильнувати проти нього і проти готовності захоплюватися речами цього світу. Ми повинні прагнути бути в стані, який подобається Отцю. Треба намагатися позбуватися духа світу і наповнюватися Духом Отця. Це не

означає, що ми не повинні милуватися гарними речами або що нам не повинно подобатися те, як інші прагнуть мати користь від світу, але ми не повинні задовольнятися жодною з цих речей.

ДВА ВИДИ МОТИВІВ

Якими б талантами ми не володіли, ми повинні використовувати їх для добра людей у будь-якій праці, яка була би на славу Богу. Навіть доброю працею можна займатися з міркувань духа світу, а не Духа Бога: можна працювати тільки з думкою заробити в когось побільше грошей, почесні, впливу, або ж, з іншого боку, можна працювати заради добра, яке ми хочемо зробити іншим.

Найвищою зі всіх служб є служіння Божим Словом. Та навіть цією благородною службою можна зайнятися з двох міркувань: Любові до Отця і любові до себе. Очевидно, є особи, які зайняті цим служінням виключно заради хліба та риби, заради почесного становища, яке воно дає їм у світі, або ж заради того, що вони не знають нічого іншого, що могло би прислужитися їм краще.

Проте не сумніваємось, є і ті, які увійшли в це служіння не зі самолюбних причин, а з бажання служити Богу, служити Правді, служити Його народу. Тільки Господь знає, що керувало тим, хто зайнявся цим служінням. Та оскільки ми живемо в дні, який випробує роботу кожного, Бог виявить, яка вона, — покаже, які мотиви стоять за вчинками.

Тих, які служать, керуючись тільки світським духом, дратуватиме все, що робиться для Правди, і наскільки їхні земні інтереси будуть страждати від цього, настільки вони будуть лютувати. У кого правильний дух, той буде радіти всім, що допомагає людству, що є на славу Богу і робить Біблію зрозумілішою.

Фактично ми можемо припустити, що дійсне випробування (коли йдеться про Церкву) полягає в тому, щоб показати, чи ми справді любимо світ — речі сьогодення — чи, навпаки, понад усе любимо Бога. З часом стане ще менш можливим погодити дух любові й дух самолюбства. Ті, які люблять Бога, ще менше будуть у згоді з духом теперішнього злого світу.

R5138 (1912 p.)

ЗНАННЯ НАШОГО ГОСПОДА ПРО СВОЄ ДОЛЮДСЬКЕ ІСНУВАННЯ

“Він, праведник, Слуга Мій, оправдає многих, гріхи ж їх понесе на Собі” (Ісаї 53: 11, Кул.).

Цей вираз дає зрозуміти, що знання нашого Господа мало дуже важливий стосунок до Його праці. Без цього знання, навіть при повному посвяченні, Він не зумів би протистояти нападкам сатани і перекрученням Святого Письма, які противник використав, намагаючись відвернути Його від посвячення. Знання, яке наш Господь мав у тридцять років (як досконала людина), було знанням про Його чудесне народження, про те, що якимось чином Єгова є Його Батьком, що якимось Він повинен виконати Писання Старого Завіту. Цієї інформації було достатньо, щоб привести Його до стану посвячення. Разом із більшим знанням, яке прийшло до Нього згодом, прийшли випробування, які мали засвідчити Його відданість. Від самого початку Він був

відданим у Своїх намірах і думках, але зі Святого Письма ми можемо зробити висновок, що, принаймні, існувала ймовірність того, що без знання, яке Він мав, Він не був би в стані протистояти перепонам на шляху.

Цей досвід схожий на наш. Коли ми посвячуємося, у нас достатньо знання для такого кроку. Далі ми є ведені до знання Правди, яка становить частину Божої благодаті, щоб допомогти нам вчинити наше покликання і вибір певним. Господь сказав: “Дух істини... наставить вас на всяку істину... і майбутнє сповістить вам” (Ів. 16: 13, Дерк.). Так, мабуть, і Святий Дух провадив Ісуса і сповіщав Йому про майбутнє та минуле — робив План Бога для Нього таким виразним, як зараз він є для нас. Щоправда, Він розумів Його краще, бо Його розум був досконалий, натомість наш розум недосконалий.

ПРИНЦИП ЙОГО ЖИТТЯ, ПЕРЕНЕСЕНИЙ НА НИЖЧИЙ РІВЕНЬ

Задумуючись над питанням, як і коли наш Господь Ісус, Чоловік Ісус Христос, почав оцінювати Свій долюдський стан, ми намагаємося відповісти на питання, щодо якого не маємо прямого відкриття. Тому залишається робити припущення, і різні розуми можуть висунути різні припущення з фактів та обставин переказу. В одному ми переконані: під час Свого служіння наш Господь мав ясне знання про небесні речі, про що свідчать Його слова. Він сказав до Никодима: “Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне?” (Ів. 3: 12). Ще Він сказав до Своїх учнів: “А що ж, як побачите Людського Сина, що сходить туди, де перше Він був?” (Ів. 6: 62). У ніч, коли Його зрадили, Він промовив до Небесного Отця: “І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав” (Ів. 17: 5), показуючи, що Він мав знання про Своє долюдське існування. Тому запитуємо: як і коли Він здобув це знання?

Роздумуючи над цією річчю, бачимо, що у Святому Письмі немає нічого, що б говорило, що Логос, Який був з Отцем від початку, увійшов у тіло Ісуса і таким чином використовував плоть Ісуса як вуаль або покрив. Навпаки, написано, що Логос став плоттю, а не що Він увійшов у плоть. Отже, ми не погоджуємося з теорією втілення, яка виникає з нерозсудливої теології. Біблія розповідає, що Логос став плоттю, став Чоловіком Ісусом Христом, що Він упокорився і прийняв вид слуги, був знайдений подобою як людина (Фил. 2: 5-8). Біблія говорить, що Він відклав убік високе становище і честь, які мав свого часу, та став убогим — не вдавав убогого, коли був у плоті, а, будучи багатим, став убогим заради нас (2 Кор. 8: 9). Потребу в такому кроці бачимо в біблійному задумі: “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих” (1 Кор. 15: 21). Він прийшов, щоб бути відповідною ціною за життя та життєві права першої людини.

Ці вірші ведуть нас до висновку, що іскра життя, яка попередньо оживляла Логоса, була перенесена з духовного рівня на людський — з

вищого рівня, тобто від вищої природи, на нижчий рівень, тобто до нижчої природи. Ця славна істота була зачата Святим Духом і остаточно народилася як людська істота. Та сама іскра життя, віримо, збереглася. Факт, що Його іскра життя не могла походити від засудженого Адамового роду, переконує нас у тому, що та сама іскра життя була перенесена до утроби Діви Марії. Дитя, яке народилося в той час, народилося як інші людські діти, проте Воно було досконале, тому що мало досконале насіння життя, з якого зазнало розвитку. Це, мабуть, було виняткове хлопча, розумніше від інших хлопців. Читаємо, що Він не тільки зростав віком, але й мудрістю й милістю в Бога та людей (Лк. 2: 52). Люди усвідомлювали, що Він відрізнявся від інших. Усе це було приємним Богу, Якому Ісус щораз більше подобався, наближаючись до зрілості.

РОЗВИТОК ЙОГО ПОЧУТТЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Коли Ісусові було дванадцять, Він, мабуть, мав багато знання. Він знав, очевидно від Своєї матері, про Своє чудесне народження і про те, що Він відрізняється від інших. Мати також пояснила Йому, що Він мав бути “Сином Всевишнього” і виконати сказане наперед про Месію (Лк. 1: 32, 33; 1: 55). У той час Він почав питатися — не з наміром показати Свій ранній розвиток, а щиро і правдиво, — чи Йому ще не час починати служіння. Він почав цікавитися, в якому віці людина повинна стати священиком — почав думати про Свою відповідальність як священика. Доктори Закону, мабуть, здивувалися, що дитина дванадцяти років думає над такими питаннями. Можемо припустити, що відбувся діалог, наслідки якого задовольнили Його розум у тому, що Йому ще не пора починати служіння. Він здобув це знання не якимось спонукальним чином, а отримав через розпитування про Писання і від найбільш обізнаних у Писанні. Тому Він прийшов до висновку, що Йому ще треба почекати, доки не виповниться тридцять років.

Далі читаємо, що Він повернувся додому з матір'ю та її чоловіком, Йосипом, і був слухняний їм. Він ще не почав Своєї праці служіння, вважаючи Себе неповнолітнім, а був підлеглий тим, хто Ним опікувався. Таким

був Його стан до часу, коли Він прийшов до Івана над Йордан. Ніде немає вказівки, щоб перед тим Він проявляв якесь вміння навчати. Він вчився, а не навчав. Кожного суботнього дня Він бував у синагозі і слухав, як читають Боже Слово, роздумуючи над ним і пізнаючи Божественні вимоги до Месії та чудові речі, пророчо сказані про Нього. Він, очевидно, був трохи стурбований, як і весь юдейський народ, та в Нього був інший склад розуму. Тому юдеї дивувалися і запитували про Його знання.

ЙОГО ЗНАННЯ У ТРИДЦЯТЬ РОКІВ

У тридцять років наш Господь, безумовно, мав більше знання, ніж мав Адам, коли був на випробуванні. Ісус мав знання про те, чим є гріх і яким є покарання за гріх, знав про факт, що Бог приготував відкуплення людства, яке має відбутися через великого Посередника Нової Угоди — Спасителя, Відкупителя, Визволителя. Він знав про Божественний Закон, записаний в Декалозі; про неспроможність інших виконати його і про те, що Він може це зробити. Його мати розповіла про Його чудесне народження, про послання через Гавриїла, а також пророцтва Анни та Симеона. Разом ці знання були дуже цінними для Нього. Він також тримав у розумі пророцтво про майбутнє великого Месії, Який мав прийти і визволити світ.

Та Йому явно бракувало знань про глибші речі Святого Письма, і Він, напевно, знаходив незрозумілі речі в Біблії. Та навіть перед отриманням Святого Духа Він набагато краще був у змозі розуміти Святе Письмо, ніж деградоване людство. Однак апостол каже, що “людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа... бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор. 2: 14). Ісус ще не був зачатий Святим Духом, тому не розумів пророцтв та образів Закону.

Наш Господь почав навчати після помазання і запросив Своїх учнів приєднатися до Нього. Вони повинні були проголошувати послання, зовсім не розуміючи того, що Небесне Царство поруч, що Ізраїль повинен прагнути бути ближче Бога, щоб бути готовим до Царства, коли воно об’явиться. Наш Господь дав їм Свою силу

виганяти демонів, бо до П’ятидесятниці вони ще не мали сили Святого Духа.

Схоже бачимо сьогодні: ніхто не здібний бути вчителем у Церкві Христа як старший, доки він цілковито не посвятиться, доки не ввійде під умови та вимоги, обов’язкові для зачаття Святим Духом. Мабуть, люди знали про посвячення нашого Господа. Коли Він отримав зачаття Святим Духом при посвяченні в Йордані, Іван Христитель, який бачив зішестя Святого Духа і чув свідчення Єгови, сказав згодом, що він “бачив і засвідчив”. Коли б натоп бачив і чув, то не потребував би свідчення, що Ісус був помазаний Богом (Ів. 1: 32-34).

ПРОСВІТЛЕННЯ ЙОГО РОЗУМУ ПІСЛЯ ЗАЧАТТЯ ДУХОМ

Після хрищення Ісус почав усвідомлювати певну велику зміну Свого стану і Свого стосунку до Отця та духовних речей. Читаємо, що в той час, коли Іван бачив Святий Дух, що сховався на Нього, “небо розкрилось” (Мт. 3: 16). Під виразом “небо” не мається на увазі якесь телескопічне бачення речей над небесами, яке отримав Ісус. Ні, Йому відкрилися вищі речі, які Він, як тілесна людина, не міг сприйняти. Якою б досконалою не була людина, вона не може сприймати духовних речей. Св. Павло каже: “Людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота [вони їй беззмістовні], і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор. 2: 14).

Припускаємо, що в ту саму мить, коли наш Господь отримав Святий Дух, звивини Його мозку зазнали впливу, який приніс Йому саме ті спогади про Його долюдський стан, яких тілесний мозок не міг мати. У тілесної людини кожне розумове відчуття записане у звивинах мозку. Нам стає зрозуміло, як звивини мозку нашого Господа зазнали впливу, що відобразив досвід, знання і ті думки, які Він мав, перш ніж стати плоттю. Знаємо, що ця мить була також миттю духовного зачаття нашого Господа, і віримо, що тоді Він отримав особливе знання небесних речей.

Замість того щоб почати служіння, до якого Він готувався тридцять років, Він попрямував у пустелю і там сорок днів вивчав Святе Письмо.

У Нього вже було вдосталь таких разів по сорок днів, щоб розмірковувати над Святим Письмом, і коли б перед посвяченням Він мав таку саму здібність розуміти, як після посвячення, то не потребував би тих сорока днів для дослідження, а віддав би їх праці Свого служіння. Отже, цілком очевидно, що всі роки життя на людському рівні не дали Йому того сприйняття, яке настало завдяки осяянню та роз'ясненню розуму тепер, коли Він вийшов із води. Він почав повністю уявляти і оцінювати місію, до якої приступав, а також все написане у Святому Письмі про Месію.

Тепер, вивчаючи Закон і Пророків, Він бачив умови Угоди жертви у світлі, яке Його осяяло, бачив досі заховане значення різних образів. Він почав розуміти, що якщо Месія буде царювати, то це буде через вияв відданості Богу та праведності. І як тільки це осяяло Його розум, Він зрозумів речі, які мали стосунок до страждань, через які Він згодом навчився послуху в найповнішому значенні. Це осяяло Його і мало могутній вплив, так само як для нас велике просвітлення — бачити умови та вимоги нашого покликання, йти Його слідами, якщо ми хочемо царювати з Ним. Святе Письмо діє мов світосяйна сила на тих, хто навчений від Бога. Тільки зачаті Духом є в змозі збагнути справжню глибину Божого Слова.

З великим здивуванням наш Господь побачив зміст жертв Дня Примирення і всього написаного в Книзі — речей, які Він обіцяв чинити, коли посвятився. Він вже обіцяв чинити все, що у “звої книжки про Нього написане”. І тепер Він побачив, що все це насправді означає: смерть, та ще й смерть на хресті!

НАСТУПНЕ СВІТЛО ПІСЛЯ НАРОДЖЕННЯ З ДУХА

Бачимо, що коли наш Господь був піднятий з мертвих як духовна особа, мала відбутися така сама чудесна річ, адже Він знову зазнав зміни природи. Піднятий з мертвих, Він був Духовно зачатим Новим Створінням, яке містило весь запис попереднього досвіду як на духовному, так і на людському рівні.

Тож яким чином Отець підняв нашого Господа з мертвих як духовну істоту, і як могла ця духовна

істота мати якість знання про те, що було з нею в плоті, а також про існування перед тим, як Він став плоттю? Відповідаємо, що це неможливо зрозуміти, хіба що з допомогою Божественної Сили. Якою б не була її дія, Його розум, досягши духовного рівня, повинен був одержати з допомогою Божественної Сили відбиток спогадів про земні та долюдські події, які були з Ним. В іншому випадку весь людський та долюдський досвід не мав би вартості.

Так само, бачимо, є з Церквою. Ми теж духовні істоти в зародку. Коли ми будемо підняті на Його подоби у воскресінні, у нас не буде плотського мозку, щоб все пам'ятати, і ми будемо залежати від Божественної Сили, щоб пам'ятати весь досвід теперішнього часу. Тож коли читаємо: “Так само й воскресіння мертвих: сіється в тління, в нетління встає, сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне” (1 Кор. 15: 42-44), — ми вважаємо, що Божественна Сила наділить духовне тіло знанням про весь блаженний досвід теперішнього часу, так що цей досвід не буде безплідним, а корисним для нас, роблячи нас більш умілими та здібними до Божественної служби, а також до виконання праці Нової Угоди.

НАШ ГОСПОДЬ ЯК “СЯЄВО СЛАВИ” ЄГОВИ

Коли б наш Господь не виявився досконалим, відданим, вірним у Своему долюдському стані, Він ніколи не мав би привілею стати людиною, щоб відкупити людину. Він ніколи не показав вад характеру, які треба було би виправляти, і не потребував жодних обставин, які б допомагали у виробленні характеру. Його досвід (як людини) перебування в неприязних обставинах був даний в якості випробування Його найвищої відданості та слухняності.

Наш Господь був вірним у всіх сприятливих умовах Свого долюдського стану; Він був вірним як людина; і після прославлення до Божественної природи Він далі вірний. З цього можемо зробити висновок, що весь Його досвід на цих трьох рівнях разом свідчив найвищою мірою про Його характер, про те, що Він є “образом істоти” Єгови (Євр. 1: 3).

“МУДРІ, ЯК ЗМІЇ, І НЕВИННІ, ЯК ГОЛУБКИ”

Матвія 10: 16

Гадаємо, весь Господній народ пам'ятає слова Учителя, процитовані в заголовку. Та, мабуть, лише нечисленні оцінили їх, інакше б вони напевно впроваджували їх на ділі, намагалися б виконувати Господню волю. Коли ми згадуємо про незграбні помилки, які роблять інші і які ми самі робили, коли представляли Божественні правди іншим, ми змовкаємо. Розрада, здається, знаходиться в подальших словах Ісуса, які кажуть, що Бога інколи славить лепетання уст немовлят. Як Божі діти, ми теж якийсь час є немовлятами, малими дітьми.

Св. Павло, посилаючись на це, каже: “Коли я дитиною був, то я говорив, як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче” (1 Кор. 13: 11). Отже, ми всі повинні певною мірою вправлятися, щоб позбутися наслідків дитячої поведінки і помилок наших перших кроків у сім'ї Господа. Не тішмося тим, що ми так довго є дітьми. Намагаймося швидко рости в благодаті, знанні та любові. Будьмо настільки уважними до слів Учителя, щоб швидко ставати вправними і здібними послами Вічного Царя.

Скільки разів ми радили дорогим читачам цього журналу не робити так, щоб їхні християнські брати вдавилися знанням про Бога та Його Слово, коли вони ще є немовлятами, хоча можуть бути посвяченими навіть двадцять чи тридцять років! Коли хтось приходить до нас, він своєю присутністю доводить, що в нього голод до духовної їжі. Чи ж ми повинні змусити його їсти стільки, щоб його знудило? Чи ж ми повинні годувати його твердою їжею Божественної Правди, яку він не може оцінити і якою може вдавитися? А може ми поведемося мудріше і дамо йому харч у пору — духовну їжу, пристосовану до його стану?

Деякі дорогі, повні запалу, приятелі, яких дуже цінить Господь і ми, настільки нерозсудливі, що, мабуть, зробили б великій Справі більше добра, коли б ніколи не намагалися викладати Небесні речі іншим, а вдовольнилися простими словами: “Я дам тобі щось почитати, що зробить

цю річ для тебе дуже зрозумілою”. Інакше є небезпека, що там, де проводяться успішні зібрання для публіки, щирі душі, голодні та спрагнені Правди, які шукають Господа, можуть зазнати шкоди від тих, у кого дуже добре серце, але вбоге вміння думати.

ІЛЮСТРАЦІЯ ЦЬОГО

Ілюстрація цього перед нами в листі. Один приятель пише: “Я кілька разів приводив своїх друзів на зібрання. Вони вже дещо читали і проявляли інтерес. Після закінчення зібрання вся громада почала знайомити їх з різною інформацією, переважно про матеріалізацію злих духів, про Христову присутність і т. п. Усе закінчилося тим, що вони настільки заплуталися, що більше не хотіли приходити”. Часом ведучий зібрання, побачивши стороннього, полишає головну тему і вдається до балаканини, нерозсудливої для початківців і зайвої для зібрання.

“Новоприбулі зрозуміли б і оцінили наші веріанські дослідження, коли б вдалося уникнути питань, скерованих спеціально в їхній бік. Я вирішив більше не приводити нікого зі собою. Коли серед нас немає сторонніх, наші веріанські дослідження добрі і повчальні, тому що ми стисло тримаємося теми. Та коли хтось приходить, починається набридливе говоріння. Тож я вирішив почекати і не запрошувати друзів, маючи віру, що для них буде краще більше читати, ніж приходити на зібрання в таких умовах”.

Ось наочна ілюстрація того, про що ми говорили і на чому намагалися наголосити кілька разів. Ми не хочемо відбити бажання в наших дорогих приятелів проповідувати Правду. Ні, ми тільки наголошуємо на словах Учителя: “Будьте мудрі, як змії, і невинні, як голубки”. Якими б капризними та збудливими не були наші природні нахили, слухняність Учителю повинна тримати їх під контролем.

R5151 (1912 p.)

ЧОМУ СЛУЖИТЕЛІ ЗАСЛУГОВУЮТЬ СПІВЧУТТЯ?

Християнські служителі великою мірою заслуговують на співчуття. Вони в даний час знаходяться в дуже тяжкому становищі. Добросовісні з-посеред них є в заклопотанні. Їх супроводжують віровчення та теорії Середньовіччя, до яких вони прив'язані:

- (1) Обітами, даними при висвяченні;
- (2) Почестями свого становища в очах друзів та близьких осіб;
- (3) Власними фінансовими потребами та потребами своїх сімей.

Освічені служителі не тільки знають, що віровчення минулого суперечать собі та здоровому глузду, але й знають, що вони суперечать Біблії. Кращі переклади та більш древні манускрипти показали помилковість висновків, які робили наші прабатьки. Сьогодні кожний такий служитель знає, що єврейське слово, яке перекладається як “пекло” у віршах Старого Завіту, означає “гріб” (стан смерті) — єдине пекло, знане протягом чотирьох тисяч років. Вони знають, що в нашому Загальному перекладі (Common Version) Біблії це слово “шеол” перекладається як “гріб” та “яма” більше разів, ніж “пекло”. Вони знають, що воно не означає і ніколи не означало місця вогню та катувань.

Баптистські служителі видали нову Біблію, в якій зіткнулися з проблемою, переклавши вираз “шеол” на “преісподня”. Це приховує правду від пересічного розуму настільки ж, що й неправильний переклад словом “пекло”, але допомагає нашим приятелям баптистам дещо визначитися з “шеолом”, бо, зрозуміло, бути в гробі, у могилі означає бути в преісподні. Звичайно, ніхто не вважає, що є ще інший світ живих людей у центрі землі, просто мертві є в преісподні — у могилі.

Усі освічені служителі знають також, що слово “гадес”, перекладене в Новому Завіті як “пекло”, є грецьким еквівалентом єврейського слова “шеол” і так само означає “преісподня, могила, стан смерті”. Проблемою цих служителів є розуміння того, що їхні общини загально не здогадуються про правду на цю тему. Тож вони побоюються говорити цю правду, щоб уникнути звинувачень у практикуванні обману в минулому, коли вони просто взяли в теологів

Середньовіччя те, що пізніше дали людям, не вивчаючи біблійних доказів.

ЧЕСНІСТЬ ПЕРЕД БОГОМ ТА РЕЛІГІЄЮ ГІДНА НАЙБІЛЬШОЇ ПОХВАЛИ

Ще інша проблема, з якою стикаються ці служителі, полягає в тому, що останні двадцять років у коледжах Сполучених Штатів, Великобританії, Німеччині і т. д. навчають теорії Еволюції, навчають, що людина не створена на Божий образ, не була “дуже доброю” в Божих очах і не відпала від Божественної милості. Ця теорія, навпаки, навчає, що людина розвивалася в процесі еволюції з мавпи і, замість впасти, піднімається своїм інтелектуальним рівнем і поступово, з кожним роком, наближається до Божого образу.

Слідом за еволюціоністами прийшли вищі критики, переконуючи, що Біблія в дійсності є старими бабськими байками і зовсім не натхнена. Майже всі випускники коледжів та семінарій останніх двадцяти років дісталися до кафедр, присвячених для проповідування Божої Правди з біблійного погляду, ламаючи власне сумління.

Як правило, це великі та популярні проповідники всіх віросповідань. Вони не зважають на обіти, які дали, вступаючи в сан, і в дійсності кажуть: “Ми й не приховуємо свого невір'я. Коли люди запитують нас, ми відповідаємо досить прямо, хоча, буває, уникаємо відповіді. Якщо вони дізналися чогось із Біблії самі, то знають, що ми не віримо в її натхненність. Якщо вони хочуть, щоб ми далі були їхніми проповідниками, якщо вони будуть поважати нас і платити нам платню, ми будемо їм служити. Але поволі ми розхитаємо їхню віру в Біблію, а тоді виступимо відкрито. Ми скажемо, що трохи перекручували її для їхнього добра, так само як мати розповідає дитині вигадану історію, щоб її розважити”.

Найважче проповідникам, які мають сумління, які вірять, що Біблія правдива, і ще не визначилися, що їм робити. Вони більше не здатні вірити у вічні муки, проте бояться йти шляхом Товариства дослідників Біблії і повноцінно досліджувати Біблію, ігноруючи віровчення. Ці бідолахи не знають у що вірити,

і коли люди, які платять їм за релігійні поради, ставлять їм запитання, вони потрапляють у велике збентеження. Вони не вміють копати. Просити ж милостині — соромно. А сказати цілу правду про те, що вони знають і чого не знають з Біблії, вони бояться. Ми їм співчуваємо.

Усім таким радимо: “Говоріть всю правду!” Станьте на боці того, що вважаєте правдою, і шукайте більше світла на Боже Слово в цьому славному поранку Нової Ери, в якому Бог каже, що Йому подобається пролити більше світла на Божественні речі. “І цього не зрозуміють усі несправедливі [тобто лицеміри], а розумні зрозуміють” (Дан. 12: 10).

Здається, ми живемо в часі особливого випробування, яке виразно провістив Господь. Усе приховане відкриється, сказав Він. Господь висвітлить таємниці темряви (1 Кор. 4: 5). Щоб нам не було соромно перед Ним, ми повинні бути чесними. Не сумніваємось, що чесність, особливо в стосунку до Бога та релігії, є найбільш цінною з Божественного погляду. Ніхто з нас не має нічого, чим міг би хвалитися. Та якщо ми чесні перед нашим Богом, то можемо звертатися до Нього, вірою усвідомлюючи, що стали прийнятні через Ісуса Христа, нашого Господа.

R5154 (1913 p.)

ЛІК ВІД НЕРІВНОСТІ

“Боротьба в умовах системи конкуренції не варта зусиль», — написав певний видавець із Джерард, Канзас, у широко розповсюдженому соціалістичному виданні напередодні свого самогубства. Чи ж може бути більш обманлива причина для соціаліста позбавити себе життя?

Своєрідні переконання цієї людини отримали через кілька днів після її смерті схвалення близько мільйона її співвітчизників. Нова політична партія, яка погоджується з багатьма його поглядами, набрала 4 000 000 голосів. Якщо соціалізм справді є ліком від політичних та промислових негараздів, то ті, які його проповідують, повинні бути повні довір'я та надії. Однак, боїмося, це не справжній лік. Людська природа звикла до конкуренції. І як нею не керуй, вона навряд чи зміниться радикально”. (“World”, Нью-Йорк)

Ми погоджуємося з редактором “World”, що чотири мільйони американців, які голосують, і багато мільйонів закордоном є соціалістами з переконання, що соціалізм — добрий засіб від труднощів світу. Також ми погоджуємося з редактором “World”, що ці благонамірені люди обманюють себе. Єдиним ліком від існуючих між людьми нерівних умов є лік, який обіцяв Бог. Самолюбство так укоренилося в людстві, що, мабуть, ніхто не може бути абсолютно справедливим, коли на протилежних шальках знаходяться самолюбні інтереси.

Бог постановив залагодити цю річ для бідних та багатих Своїм шляхом, і Його шлях повинен бути найкращим. Він постановив змінити серця людей. У Біблії Він говорить, що забере кам'яні серця і дасть серця з плоті (Єз. 36: 26). Це означає, що Він зробить серця людей лагіднішими та співчутливішими. Він відновить стан речей, який існував на початку, коли батько Адам та мати Єва були створені на Божественну подобу. Про них сказано, що вони були вельми добрими і прийнятними в Божих очах (1 М. 1: 26, 31).

Потрапивши в гріх, наші прабатьки були вигнані з Раю і змушені боротися за щоденний хліб, змагатися з терням та будяччям і т. д. Під цим впливом набуло розвитку самолюбство, і сьогодні, через шість тисяч років, воно сидить глибоко в людях. Яким благословенням для Бога буде забрати це кам'яне серце і дати серце з плоті! Коли прийде цей час і настане ця зміна, соціалізм матиме успіх і пошириться по всій землі.

Та ви запитаєте: яким могутнім дивом можна добитися цієї зміни серця? Як можна повернути весь світ? Біблія відповідає, що це станеться не через миттєве навернення, а через поступове, яке потребуватиме для цього майже тисячу років.

Хіба нас не питають: яка сила могла би втрутитися і примусово змінити серця людей? Біблія відповідає, що це буде Божественна Сила, представлена у славному Царстві Месії. Другий Прихід Христа, який, як вважали колись, повинен

означати знищення світу, означає, як тепер розуміють дослідники Біблії, щось зовсім інше — благословення землі, зняття прокляття, підняття деградованого роду до всього втраченого в Едемі, а також остаточне знищення невинуватих.

ПРОБЛИСКИ ЦАРСТВА МЕСІЇ

Ми не повинні вдивлятися в небо, щоб побачити прихід Месії, а радше пам'ятати, що Його воскресіння возвеличило Його до слави, яку Він мав у Отця перед тим, як стати людиною. У той час Він справді наділить владою земних представників, до яких світ удаватиметься по допомогу та вказівки, однак Месія та Його прославлена Церква, Його Наречена, будуть духовними, невидимими для людей.

Багато хто з наших читачів буде здивований, дізнавшись, що славні благословення Царства Месії проникатимуть у світ поступово, приходячи через людей, — цілковито без відома, що їх вживає Господь. Дослідники Біблії саме так інтерпретують чудові речі наших днів. Вони є проблісками, тобто поранком, Тисячолітнього Дня Месії, під час якого Він забере прокляття і вилле Божественні благословення. Той, хто бачить ці речі саме з такого погляду, повинен бути глибоко зацікавлений кожним новим кроком у винахідництві. На іншій сторінці ми звернули увагу на деякі нинішні дива, які прийшли за останнє століття.

Якщо ці благословення, як ми вважаємо, справді є пробліском Божественної милості

через Царство Месії, то з якою терпеливістю всі повинні навчитися дождати Господа, а не намагатися надто радикально діяти всупереч існуючим терпимим умовам. Хто заперечуватиме, що сьогодні кожному ведеться набагато краще, ніж його прабатькам хоча би п'ятдесят років тому? Св. Павло у натхненні каже, що “великий же зиск то благочестя із задоволенням”. Ми радимо звернути увагу на цю думку соціалістам та кожному іншому.

Ми не твердимо, що панує безстороння справедливість, ані не вважаємо, що вона можлива за теперішніх умов. Люди з вищими розумовими здібностями використовуватимуть цю властивість не тільки для громадського добра. Усі мають удосталь самолюбства, щоб вважати, що їхні вищі вміння справедливо дають їм право на кращі умови. Чому б нам із цим не погодитись, чому б нам не радіти благословенням, які маємо, не дякувати за них Богу, не чекати терпеливо на Його Царство?

У нинішніх (самолюбних) умовах кожний працівник вимагає платні відповідно до свого вміння. Тож навіщо сперечатися з багатими, вченими, більш умілими в цьому відношенні? Гляньте, які великі благословення отримав світ! То чому б не приймати їх, перш ніж Боже провидіння принесе нам краще правило — Золоте Правило. “Будьте, отже, брати, довготерпеливі” (Хом.), будьте миротворці, а не ворохобники.

R5154 (1913 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.